

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2015/C 302/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2015/C 302/02

Sprawa C-170/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf – Niemcy) – Huawei Technologies Co. Ltd/ZTE Corp., ZTE Deutschland GmbH [Konkurencja — Artykuł 102 TFUE — Przedsiębiorstwo posiadające patent konieczny dla spełnienia normy, które zobowiązało się wobec organizacji normalizacyjnej do udzielania licencji osobom trzecim na warunkach uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych, zwanych FRAND („fair, reasonable and non discriminatory”) — Nadużycie pozycji dominującej — Powództwa o stwierdzenie naruszenia — Powództwo o zaniechanie naruszeń — Powództwo o wycofanie ze sprzedaży — Powództwo o złożenie rachunków — Powództwo o odszkodowanie — Zobowiązania właściciela patentu koniecznego dla spełnienia normy]. 2

2015/C 302/03	Sprawy połączone C-544/13 i C-545/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt – Szwecja) – Abcur AB/Apteket Farmaci AB (C-544/13), Apteket AB i Apteket Farmaci AB (C-545/13) (Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2001/83/WE — Zakres stosowania — Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 pkt 1 i 2 — Produkty lecznicze wyprodukowane przemysłowo albo wytworzone w zastosowaniu metody, w której wykorzystuje się proces przemysłowy — Odstępstwa — Produkty lecznicze przygotowywane w aptekach na podstawie recepty lekarskiej dla indywidualnego pacjenta — Produkty lecznicze przygotowywane w aptece na podstawie recepty z farmakopei i przeznaczone do bezpośredniej dostawy do pacjentów obsługiwanych przez daną aptekę — Dyrektywa 2005/29/WE)	3
2015/C 302/04	Sprawa C-580/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Coty Germany GmbH/Stadtparkasse Magdeburg [Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Dyrektywa 2004/48/WE — Artykuł 8 ust. 3 lit. e) — Sprzedaż towarów naruszających prawo — Prawo do informacji w kontekście postępowania dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej — Uregulowanie państwa członkowskiego zezwalające instytucjom bankowym na odmowę uwzględnienia wniosku o udzielenie informacji dotyczących rachunku bankowego (tajemnica bankowa)].	4
2015/C 302/05	Sprawa C-39/14: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH (BVVG) (Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Sprzedaż gruntów rolnych przez organy administracji publicznej — Przepis prawa krajowego pozwalający właściwym organom sprzeciwić się sprzedaży gruntu rolnego, w wypadku gdy zaproponowaną cenę uznaje się za „znacząco nieproporcjonalną” do wartości rynkowej — Pomoc przyznawana niektórym przedsiębiorstwom lub na produkcję niektórych towarów — Kryterium inwestora prywatnego — Określenie „wartości rynkowej”)	5
2015/C 302/06	Sprawa C-88/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1289/2013 — Artykuł 1 pkt 1 i 4 — Rozporządzenie (WE) nr 539/2001 — Artykuł 1 ust. 4 lit. f) — Artykuł 290 TFUE — Zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego — Umieszczenie przypisu — Zmiana aktu ustawodawczego)	5
2015/C 302/07	Sprawa C-95/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – Unione nazionale industria conciaria (UNIC), Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Unicopel)/FS Retail, Luna srl, Gatsby srl (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ towarów — Artykuły 34 – 36 TFUE — Środki o skutku równoważnym — Dyrektywa 94/11/WE — Artykuły 3 i 5 — Harmonizacja wyczerpująca — Zakaz utrudniania wprowadzania do obrotu obuwia spełniającego wymogi dyrektywy 94/11 dotyczące etykietowania — Przepisy krajowe nakazujące wskazanie na etykiecie kraju pochodzenia produktów przetworzonych za granicą opisanych przy użyciu włoskiego słowa „pelle” — Produkty dopuszczone do swobodnego obrotu)	6
2015/C 302/08	Sprawy połączone C-108/14 i C-109/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co. KG/Finanzamt Nordenham (C-108/14) i Finanzamt Hamburg-Mitte/Marenave Schifffahrts AG (C-109/14) (Odesłanie prejudycjalne — Podatek VAT — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 17 — Prawo do odliczenia — Częściowe odliczenie — Podatek VAT zapłacony przez spółki holdingowe w związku z pozyskaniem kapitału zainwestowanego w ich spółki zależne — Usługi świadczone spółkom zależnym — Spółki zależne utworzone w formie spółek osobowych — Artykuł 4 — Utworzenie grupy osób, które mogą być uważane za jednego podatnika — Warunki — Wymóg stosunku podporządkowania — Bezpośrednia skuteczność)	7

2015/C 302/09	Sprawa C-172/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumunia) – ING Pensii, Societate de Administrare a unui Fond de Pensii Administrat Privat SA./Consiliul Concurenței (Odesłanie prejudycjalne — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sposób podziału klientów na rynku prywatnych funduszy emerytalnych — Istnienie ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE — Wpływ na handel między państwami członkowskimi)	8
2015/C 302/10	Sprawa C-184/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – A/B [Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja w sprawach zobowiązań alimentacyjnych — Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 — Artykuł 3 lit. c) i d) — Żądanie dotyczące zobowiązań alimentacyjnych na rzecz małoletnich dzieci, jednocześnie z postępowaniem w sprawie separacji rodziców, wniesione w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym dzieci mają zwykłe miejsce pobytu].	8
2015/C 302/11	Sprawa C-218/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland – Irlandia) – Kuldip Singh; Denzel Njume; Khaled Aly/Minister for Justice and Equality [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 13 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) — Prawo pobytu członków rodziny obywatela Unii — Małżeństwo zawarte pomiędzy obywatelem Unii Europejskiej i obywatelem państwa trzeciego — Zachowanie przez obywatela państwa trzeciego prawa pobytu w przyjmującym państwie członkowskim po wyjeździe obywatela Unii z tego państwa i późniejszym orzeczeniu rozwodu — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Wystarczające środki — Uwzględnienie środków małżonka będącego obywatelem państwa trzeciego — Prawo obywateli państw trzecich do pracy w przyjmującym państwie członkowskim w celu przyczynienia się do zapewnienia wystarczających środków]	9
2015/C 302/12	Sprawa C-222/14: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias – Grecja) – Konstantinos Maïstrellis/Ypourgos Dikaïosynis, Diafaneias kai Anthropinon Dikaïomaton (Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 96/34/WE — Porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego — Klauzula 2.1 — Indywidualne prawo do urlopu rodzicielskiego z powodu narodzin dziecka — Uregulowanie krajowe pozbawiające prawa do takiego urlopu urzędnika, którego małżonka nie pracuje — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i art. 14 ust. 1 lit. c) — Warunki pracy — Dyskryminacja bezpośrednia)	10
2015/C 302/13	Sprawa C-255/14: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez KecsKeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Michał Chmielewski/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 — Kontrola środków pieniężnych wwożonych do Unii Europejskiej lub wywożonych z Unii Europejskiej — Artykuły 3 i 9 — Obowiązek zgłoszenia — Naruszenie — Sankcje — Proporcjonalność)	10
2015/C 302/14	Sprawa C-379/14: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag – Niderlandy) – TOP Logistics BV, Van Caem International BV/Bacardi Co. Ltd, Bacardi International Ltd oraz Bacardi Co. Ltd, Bacardi International Ltd/TOP Logistics BV, Van Caem International BV (Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 — Towary oznaczone znakiem towarowym dopuszczone do swobodnego obrotu i objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy bez zgody właściciela znaku towarowego — Prawo tego właściciela do sprzeciwienia się temu objęciu procedurą zawieszenia poboru akcyzy — Pojęcie używania w obrocie handlowym)	11

2015/C 302/15	Sprawa C-237/15 PPU: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland –Irlandia) – Minister for Justice and Equality/Francis Lanigan (Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 6 — Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Obowiązek wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Artykuł 12 — Pozostawanie w areszcie osoby, której dotyczy wniosek — Artykuł 15 — Decyzja w sprawie przekazania — Artykuł 17 — Terminy i procedury podejmowania decyzji w sprawie wykonania — Konsekwencje przekroczenia terminów)	12
2015/C 302/16	Sprawa C-103/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-482/12, Internationaler Hilfsfonds/Komisja, wniesione w dniu 3 marca 2015 r. przez Internationaler Hilfsfonds e.V.	12
2015/C 302/17	Sprawa C-240/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 22 maja 2015 r. – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT i in.	13
2015/C 302/18	Sprawa C-256/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 1 czerwca 2015 r. – Drago Nemec/Republika Slovenii	14
2015/C 302/19	Sprawa C-285/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 11 czerwca 2015 r. – Beca Engineering Srl/Ministero dell’Interno	15
2015/C 302/20	Sprawa C-287/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 czerwca 2015 r. – Società LIS Srl, Società Cerutti Lorenzo Srl/Abbanoa SpA	15
2015/C 302/21	Sprawa C-293/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 25 marca 2015 r. w sprawie T-556/8, Slovenská pošta/Komisja, wniesione w dniu 15 czerwca 2015 r. przez Slovenská pošta a.s.	16
2015/C 302/22	Sprawa C-295/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie T-258/13 Matratzen Concord/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 12 czerwca 2015 r. przez Matratzen Concord GmbH.	17
2015/C 302/23	Sprawa C-304/15: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2015 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	18
2015/C 302/24	Sprawa C-312/15 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2015 r. w sprawie T-393/13, SolarWorld AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 czerwca 2015 r. przez SolarWorld AG	19
2015/C 302/25	Sprawa C-330/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 22 kwietnia 2015 r. w sprawie T-190/12, Johannes Tomana i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 lipca 2015 r. przez Johannes Tomana i in.	20
2015/C 302/26	Sprawa C-333/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lipca 2015 r. – María Pilar Planes Bresco/Comunidad Autónoma de Aragón.	21

2015/C 302/27	Sprawa C-334/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lipca 2015 r. – María Pilar Planes Bresco przeciwko Comunidad Autónoma de Aragón	21
2015/C 302/28	Sprawa C-346/15 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2015 r. w sprawach połączonych T-707/13 i T-709/13, Steinbeck GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 9 lipca 2015 r. przez Steinbeck GmbH	22
2015/C 302/29	Sprawa C-349/2015: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Castellón (Hiszpania) w dniu 10 lipca 2015 r. – Banco Popular Español S.A./Elena Lucaciu i Cristian Laurentiu Lucaciu	23
2015/C 302/30	Sprawa C-353/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Bari (Włochy) w dniu 13 lipca 2015 r. – Leonmobili Srl, Gennaro Leone/Homag Holzbearbeitungssysteme GmbH i in..	24
2015/C 302/31	Sprawa C-354/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora (Portugalia) w dniu 13 lipca 2015 r. – Andrew Marcus Henderson/Novo Banco SA.	24
2015/C 302/32	Sprawa C-356/15: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii	25
2015/C 302/33	Sprawa C-381/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zamora (Hiszpania) w dniu 17 lipca 2015 r. – Javier Ángel Rodríguez Sánchez/Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria SAU (Banco CEISS)	26
2015/C 302/34	Sprawa C-392/15: Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Węgry	26
2015/C 302/35	Sprawa C-401/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 24 lipca 2015 r. – Noémie Depesme, Saïd Kerrou/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche.	27
2015/C 302/36	Sprawa C-402/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 24 lipca 2015 r. – Adrien Kauffmann/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche	28
2015/C 302/37	Sprawa C-403/15: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 24 lipca 2015 r. – Maxime Lefort/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche	28
 Sąd		
2015/C 302/38	Sprawa T-45/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – GEA Group/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych ESBO/estrów — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Grzywny — Przypisanie naruszenia — Domniemanie decydującego wpływu — Czas trwania i dowód naruszenia — Przedawnienie — Czas trwania postępowania administracyjnego — Rozsądny termin — Prawo do obrony)	30

2015/C 302/39	Sprawa T-47/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Akzo Nobel i in./Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Czas trwania naruszeń — Przedawnienie — Czas trwania postępowania administracyjnego — Rozsądny termin — Prawo do obrony — Przepisanie naruszeń — Naruszenia popełnione przez spółki zależne, przez partnerstwo przedsiębiorstw niemające odrębnej osobowości prawnej i przez spółkę zależną — Obliczanie wysokości grzywien)	30
2015/C 302/40	Sprawa T-189/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – GEA Group/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Naruszenie popełnione przez spółki zależne — Grzywny — Odpowiedzialność solidarna spółek zależnych i spółki dominującej — Przekroczenie pułapu wynoszącego 10% w odniesieniu do jednej ze spółek zależnych — Decyzja o ponownym wydaniu — Obniżenie kwoty grzywny w odniesieniu do wspomnianej spółki zależnej — Przepisanie obowiązku zapłaty obniżonej kwoty grzywny innej spółce zależnej i spółce dominującej — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Prawo dostępu do akt)	31
2015/C 302/41	Sprawy T-389/10 i T-419/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – SLM i Ori Martin/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie — Przedawnienie — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. — Przepisanie odpowiedzialności za naruszenie spółce dominującej — Proporcjonalność — Zasada indywidualizacji kar i sankcji — Nieograniczone prawo orzekania)	32
2015/C 302/42	Sprawa T-391/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Nedri Spanstaal/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie kwot i cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Pułap 10% obrotów — Obrót właściwy — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r.)	33
2015/C 302/43	Sprawa T-393/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Naruszenie złożone — Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie — Zdystansowanie się — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Równość traktowania — Zasada indywidualizacji kar i sankcji — Ocena zdolności płatniczej — Komunikat Komisji w sprawie współpracy z 2002 r. — Wytyczne w sprawie obliczania kwoty grzywien z 2006 r. — Nieograniczone prawo orzekania)	34
2015/C 302/44	Sprawa T-398/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Fapricela/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)	35
2015/C 302/45	Sprawa T-406/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Emesa-Trefilería i Industrias Galycas/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Artykuł 139 lit. a) regulaminu postępowania przed Sądem)	36

2015/C 302/46	Sprawy T-413/10 i T-414/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Socitrel/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. — Rozsądny termin)	37
2015/C 302/47	Sprawa T-418/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – voestalpine i voestalpine Wire Rod Austria /Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie kwot i cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie — Umowa przedstawicielstwa handlowego — Możliwość przypisania zleceniodawcy mającego znamiona naruszenia zachowania przedstawiciela handlowego — Brak po stronie zleceniodawcy wiedzy o mającym znamiona naruszenia zachowaniu przedstawiciela handlowego — Uczestnictwo w jednej z części składowych naruszenia i wiedza o całościowym planie — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. — Proporcjonalność — Zasada indywidualizacji kar — Nieograniczone prawo orzekania).	37
2015/C 302/48	Sprawa T-422/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Trafileries Meridionali/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie — Proporcjonalność — Zasada indywidualizacji kar i sankcji — Nieograniczone prawo orzekania).	38
2015/C 302/49	Sprawa T-423/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Redaelli Tecna/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Rozsądny termin)	39
2015/C 302/50	Sprawa T-436/10: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – HIT Groep/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Zasady dotyczące możliwości przypisania spółce dominującej antykonkurencyjnych praktyk spółki zależnej — Domniemanie rzeczywistego wywierania decydującego wpływu — Rozsądny termin)	40
2015/C 302/51	Sprawa T-485/11: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Akzo Nobel i Ackros Chemicals/Komisja (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Naruszenie popełnione przez wspólną spółkę zależną — Grzywny — Odpowiedzialność solidarna spółki zależnej i spółek dominujących — Dziesięcioletni termin przedawnienia w odniesieniu do jednej ze spółek dominujących — Decyzja o ponownym wydaniu — Obniżenie kwoty grzywny w odniesieniu do jednej ze spółek dominujących — Przypisanie obowiązku zapłaty obniżonej kwoty spółce zależnej i innej spółce dominującej — Prawo do obrony)	40
2015/C 302/52	Sprawa T-323/12: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Knauf Insulation Technology/OHIM – Saint Gobain Cristaleria (ECOSE) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy ECOSE — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ECOSEC FACHADAS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	41

2015/C 302/53	Sprawa T-324/12: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Knauf Insulation Technology/OHIM (Saint Gobain Cristalería (ECOSE TECHNOLOGY) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Międzynarodowa rejestracja wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy ECOSE TECHNOLOGY — Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy ECOSEC FACHADAS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	42
2015/C 302/54	Sprawa T-462/12: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Pilkington Group/Komisja (Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Europejski rynek szkła samochodowego — Publikacja decyzji stwierdzającej naruszenie art. 81 WE — Oddalenie wniosku o poufne potraktowanie danych, które miałyby być objęte tajemnicą handlową — Obowiązek uzasadnienia — Poufność — Uzasadnione oczekiwania)	42
2015/C 302/55	Sprawa T-465/12: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – AGC Glass Europe i in./Komisja (Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Europejski rynek szkła samochodowego — Publikacja decyzji stwierdzającej naruszenie art. 81 WE — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności informacji, które Komisja zamierza opublikować — Obowiązek uzasadnienia — Poufność — Tajemnica zawodowa — Program łagodzenia sankcji — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania)	43
2015/C 302/56	Sprawa T-24/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Cactus/OHIM – Del Rio Rodríguez (CACTUS OF PEACE CACTUS DE LA PAZ) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego CACTUS OF PEACE CACTUS DE LA PAZ — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy CACTUS i wcześniej graficzny wspólnotowy znak towarowy Cactus — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 76 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009]	44
2015/C 302/57	Sprawa T-115/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Dennekamp/Parlament (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty związane z przynależeniem przez pewnych członków Parlamentu do uzupełniającego systemu emerytalnego — Odmowa udzielenia dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Artykuł 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 — Przekazywanie danych osobowych — Warunki dotyczące konieczności przekazu danych osobowych i ryzyka naruszenia uprawnionych interesów osoby, której dotyczą dane)	45
2015/C 302/58	Sprawa T-215/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Deutsche Rockwool Mineralwoll/OHIM – Recticel (λ) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy λ — Rzeczywiste używanie — Używanie jako części złożonego znaku towarowego — Dowód używania — Artykuł 15 i art. 51 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	46
2015/C 302/59	Sprawa T-314/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Portugalia/Komisja [Fundusz Spójności — Rozwój infrastruktury portowej w autonomicznym regionie Madery (port w Caniçal) — Zmniejszenie pomocy finansowej — Niezachowanie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych]	46
2015/C 302/60	Sprawa T-333/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. Westermann Lernspielverlag/OHIM – Diset (bambinoLÜK) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego bambinoLÜK — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy BAMBINO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	47

2015/C 302/61	Sprawa T-337/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – CSF/Komisja (Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2006/42/WE — Maszyny noszące oznakowanie „CE” — Zasadnicze wymagania w zakresie bezpieczeństwa — Zagrożenia dla bezpieczeństwa osób — Klauzula ochronna — Decyzja Komisji stwierdzająca zasadność krajowego środka w postaci zakazu wprowadzania do obrotu — Przesłanki zastosowania klauzuli ochronnej — Oczywisty błąd w ocenie — Równość traktowania).	48
2015/C 302/62	Sprawa T-398/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – TVR Automotive/OHIM – TVR Italia (TVR ITALIA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego TVR ITALIA — Wcześniejsze słowne, krajowy i wspólnotowy, znaki towarowe TVR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009]	48
2015/C 302/63	Sprawa T-561/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Hiszpania/Komisja [EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Program rozwoju obszarów wiejskich dla Galicji (2007-2013) — Środki wsparcia rozwoju obszarów wiejskich — Dodatki wyrównawcze z tytułu niekorzystnych warunków naturalnych — Wydatki poniesione przez Hiszpanię — Kontrole na miejscu — Obowiązek dokonania spisu zwierząt — Artykuł 10 ust. 2 i 4 oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1975/2006 — Artykuł 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 — Postępowanie zaoczne].	49
2015/C 302/64	Sprawa T-611/13: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Australian Gold/OHIM – Effect Management & Holding (HOT) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy HOT — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru opisowego — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 — Odwołanie wzajemne w postępowaniu przed izbą odwoławczą — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96 — Skarga wzajemna w postępowaniu przed Sądem — Artykuł 134 § 3 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.]	50
2015/C 302/65	Sprawa T-55/14: Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2015 r. – Genossenschaftskellerei Rosswag-Mühlhausen/OHIM (Lembergerland) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego Lembergerland — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy wina, który zawiera oznaczenia geograficzne — Artykuł 7 ust. 1 lit. j) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	51
2015/C 302/66	Sprawa T-352/14: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – The Smiley Company/OHIM – The Swatch Group Management Services (HAPPY TIME) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego HAPPY TIME — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy HAPPY HOURS — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	51
2015/C 302/67	Sprawa T-457/14 P: Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Thierry Rouffaud/ESDZ (Odwołanie — Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego do zadań pomocniczych — Przekształcenie umowy — Zasada zgodności skargi z zażaleniem — Artykuł 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników)	52
2015/C 302/68	Sprawa T-631/14: Wyrok Sądu z dnia 16 lipca 2015 r. – Roland SE/OHIM – Louboutin (Czerwony niuans naniesiony na podeszwę buta) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego mającego postać niuansu naniesionego na podeszwę buta — Wcześniejszego międzynarodowy graficzny znaku towarowy my SHOES — Względna podstawa odmowy — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009).	53

2015/C 302/69	Sprawa T-259/15 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 czerwca 2015 r. – Close i Cegelec/Parlament (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Procedura przetargowa — Budowa centrali energetycznej — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	53
2015/C 302/70	Sprawa T-245/15: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2015 r. – Kłymenko/Rada	54
2015/C 302/71	Sprawa T-284/15: Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – AlzChem/Komisja	55
2015/C 302/72	Sprawa T-285/15: Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2015 r. – Syria Steel i Al Buroj Trading/Rada	56
2015/C 302/73	Sprawa T-286/15: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2015 r. – KF/SATCEN.	57
2015/C 302/74	Sprawa T-294/15: Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2015 r. – ArcelorMittal Ruhrort/Komisja	59
2015/C 302/75	Sprawa T-319/15: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2015 r. – Deutsche Edelstahlwerke/Komisja	60
2015/C 302/76	Sprawa T-345/15: Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2015 r. – Modas Cristal/OHIM – Zorlu Tekstil Ürünleri Pazarlama (KRISTAL)	61
2015/C 302/77	Sprawa T-346/15: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2015 r. – Bank Tejarat/Rada	62
2015/C 302/78	Sprawa T-364/15: Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2015 r. – ADR Center/Komisja.	63
2015/C 302/79	Sprawa T-368/15: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2015 r. – Alcimos Consulting/EBC	64
2015/C 302/80	Sprawa T-374/15: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2015 r. – VM Vermögens-Management/OHIM – DAT Vermögensmanagement (Vermögensmanufaktur).	64
2015/C 302/81	Sprawa T-385/15: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2015 r. – Loops/OHIM (Kształt szczoteczki do zębów).	65
2015/C 302/82	Sprawa T-391/15: Skarga wniesiona w dniu 17. Juli 2015 r. – Aldi/OHIM – Società Cooperativa Agricola Cantina Sociale Tollo (ALDIANO)	66
2015/C 302/83	Sprawa T-394/15: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – KPN/Komisja	67
2015/C 302/84	Sprawa T-396/15: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2015 r. – Herm. Sprenger/OHIM – web2get (Kształt strzemiona)	67
2015/C 302/85	Sprawa T-397/15: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – PAL-Bullermann/OHIM – Symaga (PAL)	68
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2015/C 302/86	Sprawa F-101/15: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2015 r. – ZZ/ESDZ	70
2015/C 302/87	Sprawa F-102/15: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2015 r. – ZZ/EKES.	70
2015/C 302/88	Sprawa F-104/15: Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – ZZ/Komisja	71

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2015/C 302/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 294 z 7.9.2015.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 279 z 24.8.2015.

Dz.U. C 270 z 17.8.2015.

Dz.U. C 262 z 10.8.2015.

Dz.U. C 254 z 3.8.2015.

Dz.U. C 245 z 27.7.2015.

Dz.U. C 236 z 20.7.2015.

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf – Niemcy) – Huawei Technologies Co. Ltd/ ZTE Corp., ZTE Deutschland GmbH

(Sprawa C-170/13) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Artykuł 102 TFUE — Przedsiębiorstwo posiadające patent konieczny dla spełnienia normy, które zobowiązało się wobec organizacji normalizacyjnej do udzielania licencji osobom trzecim na warunkach uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych, zwanych FRAND („fair, reasonable and non discriminatory”) — Nadużycie pozycji dominującej — Powództwa o stwierdzenie naruszenia — Powództwo o zaniechanie naruszeń — Powództwo o wycofanie ze sprzedaży — Powództwo o złożenie rachunków — Powództwo o odszkodowanie — Zobowiązania właściciela patentu koniecznego dla spełnienia normy]

(2015/C 302/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Huawei Technologies Co. Ltd

Strona pozwana: ZTE Corp., ZTE Deutschland GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że właściciel patentu koniecznego dla spełnienia normy określonej przez organizację normalizacyjną, który zobowiązał się nieodwołalnie wobec tej organizacji normalizacyjnej do udzielenia osobom trzecim licencji na warunkach uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych, zwanych FRAND („fair, reasonable and non-discriminatory”), nie nadużywa swojej pozycji dominującej w rozumieniu tego artykułu, wnosząc powództwo o stwierdzenie naruszenia mające na celu zaniechanie naruszeń jego patentu lub wycofanie ze sprzedaży produktów, do których wytwarzania patent ten został wykorzystany, w sytuacji gdy:

— przed wniesieniem wspomnianego powództwa z jednej strony powiadomił on domniemanego sprawcę zarzucanego naruszenia, wskazując wspomniany patent i dokładnie określając sposób, w jaki został on naruszony, a z drugiej strony, po wyrażeniu przez domniemanego sprawcę naruszenia woli zawarcia umowy licencyjnej na warunkach FRAND, przekazał temu sprawcy naruszenia pisemną, konkretną ofertę umowy licencyjnej na takich warunkach, dokładnie określając w szczególności opłatę licencyjną i sposób jej obliczenia, oraz

— wspomniany sprawca naruszenia, kontynuując korzystanie z rozpatrywanego patentu, nie uwzględnił tej oferty z należytą starannością, zgodnie ze zwyczajowo przyjętą właściwą praktyką handlową i w dobrej wierze, co powinno być określane na podstawie kryteriów obiektywnych i co oznacza w szczególności brak jakiegokolwiek przewlekania postępowania.

- 2) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż nie zakazuje on, w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, przedsiębiorstwu zajmującemu pozycję dominującą na rynku i posiadającemu patent konieczny dla spełnienia normy określonej przez organizację normalizacyjną, które zobowiązało się wobec organizacji normalizacyjnej do udzielania licencji na warunkach FRAND, wniesienia przeciwko domniemanemu naruszającemu jego patent powództwa o stwierdzenie naruszenia mającego na celu złożenie rachunków dotyczących dokonanych działań związanych z wykorzystaniem tego patentu lub zasądzenia odszkodowania z tytułu tych działań.

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 27.7.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Stockholms tingsrätt – Szwecja) – Abcur AB/Apoteket Farmaci AB (C-544/13), Apoteket AB i Apoteket Farmaci AB (C-545/13)

(Sprawy połączone C-544/13 i C-545/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Dyrektywa 2001/83/WE — Zakres stosowania — Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 pkt 1 i 2 — Produkty lecznicze wyprodukowane przemysłowo albo wytworzone w zastosowaniu metody, w której wykorzystuje się proces przemysłowy — Odstępstwa — Produkty lecznicze przygotowywane w aptekach na podstawie recepty lekarskiej dla indywidualnego pacjenta — Produkty lecznicze przygotowywane w aptece na podstawie recepty z farmakopei i przeznaczone do bezpośredniej dostawy do pacjentów obsługiwanych przez daną aptekę — Dyrektywa 2005/29/WE)

(2015/C 302/03)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Stockholms tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Abcur AB

Strona pozwana: Apoteket Farmaci AB (C-544/13), Apoteket AB i Apoteket Farmaci AB (C-545/13)

Sentencja

- 1) Wydawane tylko na receptę produkty lecznicze stosowane u ludzi, tego rodzaju jak produkty lecznicze rozpatrywane w postępowaniu głównym, nieposiadające pozwoleń na dopuszczenie do obrotu wydanego przez właściwe organy państwa członkowskiego lub w zastosowaniu rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków, są objęte zakresem dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej dyrektywą 2004/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., zgodnie z jej art. 2 ust. 1, jeżeli zostały wyprodukowane przemysłowo albo wytworzone w zastosowaniu metody, w której wykorzystuje się proces przemysłowy. Owe produkty lecznicze mogą zostać objęte odstępstwem przewidzianym w art. 3 pkt 1 tej dyrektywy, ze zmianami, jedynie wówczas, jeżeli zostały wytworzone w oparciu o receptę lekarską sporządzoną uprzednio i konkretnie dla określonego wcześniej pacjenta. Wskazane produkty lecznicze mogą zostać objęte odstępstwem przewidzianym w art. 3 pkt 2 dyrektywy 2001/83, zmienionej dyrektywą 2004/27, jedynie wówczas, jeżeli zostały dostarczone bezpośrednio przez aptekę, która je przygotowała, obsługiwanym przez nią pacjentom. Do sądu odsyłającego należy dokonanie oceny, czy w postępowaniach głównych spełnione zostały warunki zastosowania owych przepisów.

- 2) Nawet przy założeniu, że produkty lecznicze stosowane u ludzi, tego rodzaju jak produkty lecznicze rozpatrywane w postępowaniu głównym, są objęte zakresem stosowania dyrektywy 2001/83, zmienionej dyrektywą 2004/27, środki reklamowe odnoszące się do tych produktów leczniczych, tego rodzaju jak podnoszone w postępowaniach głównych, mogą również zostać objęte zakresem dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady, o ile spełnione zostały warunki stosowania tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 15 z 18.1.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Coty Germany GmbH/Stadtparkasse Magdeburg

(Sprawa C-580/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Dyrektywa 2004/48/WE — Artykuł 8 ust. 3 lit. e) — Sprzedaż towarów naruszających prawo — Prawo do informacji w kontekście postępowania dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej — Uregulowanie państwa członkowskiego zezwalające instytucjom bankowym na odmowę uwzględnienia wniosku o udzielenie informacji dotyczących rachunku bankowego (tajemnica bankowa)]

(2015/C 302/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Coty Germany GmbH

Strona pozwana: Stadtparkasse Magdeburg

Sentencja

Artykuł 8 ust. 3 lit. e) dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu takiemu jak ten w postępowaniu głównym, który zezwala instytucji bankowej, w sposób nieograniczony i bezwarunkowy, na odmowę udzielenia informacji, w kontekście art. 8 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy, dotyczącej nazwiska i adresu posiadacza rachunku, z powołaniem się na tajemnicę bankową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 1.2.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – postępowanie wszczęte przez Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH (BVVG)

(Sprawa C-39/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pomoc państwa — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Sprzedaż gruntów rolnych przez organy administracji publicznej — Przepis prawa krajowego pozwalający właściwym organom sprzeciwić się sprzedaży gruntu rolnego, w wypadku gdy zaproponowaną cenę uznaje się za „znacząco nieproporcjonalną” do wartości rynkowej — Pomoc przyznawana niektórym przedsiębiorstwom lub na produkcję niektórych towarów — Kryterium inwestora prywatnego — Określenie „wartości rynkowej”)

(2015/C 302/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Bodenverwertungs- und -verwaltungs GmbH (BVVG)

przy udziale: Thomasa Erbsa, Ursuli Erbs, Landkreis Jerichower Land

Sentencja

Artykuł 107 ust. 1 TFUE powinien być interpretowany w ten sposób, iż przepis prawa krajowego, taki jak ten analizowany w postępowaniu głównym, który w celu zapewnienia ochrony interesów gospodarstw rolnych zakazuje podmiotowi działającemu w imieniu państwa sprzedaży – w trybie przetargu publicznego – gruntu rolnego na rzecz oferenta proponującego najwyższą cenę, w wypadku gdy właściwy organ administracji lokalnej uzna, że oferta tego oferenta jest znacząco nieproporcjonalna do szacowanej wartości tego gruntu, nie może stanowić „pomocy państwa”, pod warunkiem że zastosowanie tego przepisu prowadzi do uzyskania ceny jak najbliższej wartości rynkowej omawianego gruntu rolnego, co winien ustalić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 7.4.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-88/14) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 1289/2013 — Artykuł 1 pkt 1 i 4 — Rozporządzenie (WE) nr 539/2001 — Artykuł 1 ust. 4 lit. f) — Artykuł 290 TFUE — Zawieszenie zwolnienia z obowiązku wizowego — Umieszczenie przypisu — Zmiana aktu ustawodawczego)

(2015/C 302/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, B. Martenczuk i G. Wils, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio, A. Troupiotis i A. Pospíšilová Padowska, pełnomocnicy)

Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: K. Pleśniak i K. Michoel, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, D. Hadroušek i J. Škeřík, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska pokrywa koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano – Włochy) – Unione nazionale industria conciaria (UNIC), Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Unicopel)/FS Retail, Luna srl, Gatsby srl

(Sprawa C-95/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ towarów — Artykuły 34 – 36 TFUE — Środki o skutku równoważnym — Dyrektywa 94/11/WE — Artykuły 3 i 5 — Harmonizacja wyczerpująca — Zakaz utrudniania wprowadzania do obrotu obuwia spełniającego wymogi dyrektywy 94/11 dotyczące etykietowania — Przepisy krajowe nakazujące wskazanie na etykiecie kraju pochodzenia produktów przetworzonych za granicą opisanych przy użyciu włoskiego słowa „pelle” — Produkty dopuszczone do swobodnego obrotu)

(2015/C 302/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Milano

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Unione nazionale industria conciaria (UNIC), Unione Nazionale dei Consumatori di Prodotti in Pelle, Materie Concianti, Accessori e Componenti (Unicopel)

Strona pozwana: FS Retail, Luna srl, Gatsby srl

Sentencja

Artykuły 3 i 5 dyrektywy 94/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 marca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do etykietowania materiałów używanych w głównych częściach składowych obuwia przeznaczonego do sprzedaży konsumentom należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom państwa członkowskiego tego rodzaju, jak przepisy omawiane w postępowaniu głównym, zakazującym między innymi wprowadzania do obrotu skórzanych składników obuwia pochodzących z innych państw członkowskich lub z państw trzecich, które w tym drugim przypadku zostały już wprowadzone do obrotu w innym państwie członkowskim lub w rozpatrywanym państwie członkowskim, jeśli na produktach tych nie wskazano informacji o państwie pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 28.7.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof – Niemcy) – *Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co. KG/Finanzamt Nordenham (C-108/14) i Finanzamt Hamburg-Mitte/Marenave Schiffahrts AG (C-109/14)*

(Sprawy połączone C-108/14 i C-109/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek VAT — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 17 — Prawo do odliczenia — Częściowe odliczenie — Podatek VAT zapłacony przez spółki holdingowe w związku z pozyskaniem kapitału zainwestowanego w ich spółki zależne — Usługi świadczone spółkom zależnym — Spółki zależne utworzone w formie spółek osobowych — Artykuł 4 — Utworzenie grupy osób, które mogą być uważane za jednego podatnika — Warunki — Wymóg stosunku podporządkowania — Bezpośrednia skuteczność)

(2015/C 302/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: *Beteiligungsgesellschaft Larentia + Minerva mbH & Co.* (C-108/14), *Finanzamt Hamburg-Mitte* (C-109/14)

Strony pozwane: *Finanzamt Nordenham* (C-108/14), *Marenave Schiffahrts AG* (C-109/14)

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 2 i 5 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2006/69/WE z dnia 24 lipca 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że:
 - koszty związane z nabyciem udziałów lub akcji w spółkach zależnych poniesione przez spółkę holdingową biorącą udział w zarządzaniu tymi spółkami i w związku z tym wykonującą działalność gospodarczą powinny być uważane za należące do kosztów ogólnych tej spółki holdingowej, a obciążający te koszty podatek od wartości dodanej co do zasady powinien podlegać pełnemu odliczeniu, chyba że niektóre transakcje gospodarcze dokonane na późniejszym etapie obrotu są zwolnione z podatku od wartości dodanej na podstawie dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2006/69, a w takim wypadku prawo do odliczenia powinno być realizowane tylko według zasad przewidzianych w art. 17 ust. 5 tej dyrektywy;
 - koszty związane z nabyciem udziałów lub akcji w spółkach zależnych poniesione przez spółkę holdingową biorącą udział w zarządzaniu tylko niektórymi z tych spółek i w związku z tym niewykonującą działalności gospodarczej względem pozostałych powinny być uważane za należące do kosztów ogólnych tej spółki holdingowej jedynie częściowo, tak że podatek od wartości dodanej obciążający te koszty może zostać odliczony tylko proporcjonalnie do kosztów należących do działalności gospodarczej, zgodnie z kryteriami podziału określonymi przez państwa członkowskie, które korzystając z tego uprawnienia, powinny uwzględnić – czego zbadanie należy do sądów krajowych – cel i strukturę szóstej dyrektywy i na tej podstawie określić sposób obliczania obiektywnie odzwierciedlający część wydatków faktycznie przypadających odpowiednio na działalność gospodarczą i działalność niemającą charakteru gospodarczego.
- 2) Artykuł 4 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2006/69, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby prawo krajowe ograniczyło możliwość utworzenia grupy osób mogących być uważane za jednego podatnika podatku od wartości dodanej, takiej jak przewidziana we wskazanym przepisie, tylko do podmiotów mających osobowość prawną i związanych z podmiotem nadrzędnym tej grupy stosunkiem podporządkowania, chyba że te dwa wymogi stanowią środki niezbędne i właściwe do osiągnięcia celów polegających na zapobieganiu nadużyciom podatkowym lub zwalczaniu oszustw podatkowych i unikania opodatkowania, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

- 3) Artykuł 4 ust. 4 dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2006/69, nie może być uważany za mający skutek bezpośredni, pozwalający podatnikom powołać się na niego wobec ich państwa członkowskiego, na wypadek gdyby przepisy tego państwa nie były zgodne z tym przepisem i nie mogły być interpretowane zgodnie z nim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Înalta Curte de Casație și Justiție – Rumania) – ING Pensii, Societate de Administrare a unui Fond de Pensii Administrat Privat SA./Consiliul Concurenței

(Sprawa C-172/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sposób podziału klientów na rynku prywatnych funduszy emerytalnych — Istnienie ograniczenia konkurencji w rozumieniu art. 101 TFUE — Wpływ na handel między państwami członkowskimi)

(2015/C 302/09)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Înalta Curte de Casație și Justiție

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ING Pensii, Societate de Administrare a unui Fond de Pensii Administrat Privat SA

Strona pozwana: Consiliul Concurenței

Sentencja

Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że porozumienia o podziale klientów, takie jak zawarte pomiędzy prywatnymi funduszami emerytalnymi w sprawie w postępowaniu głównym, stanowią porozumienia mające anykonkurencyjny cel, a liczba klientów objętych tymi porozumieniami nie może mieć znaczenia w celu oceny warunku dotyczącego istnienia ograniczenia konkurencji na rynku wewnętrznym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 z 7.7.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – A/B

(Sprawa C-184/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych i handlowych — Jurysdykcja w sprawach zobowiązań alimentacyjnych — Rozporządzenie (WE) nr 4/2009 — Artykuł 3 lit. c) i d) — Żądanie dotyczące zobowiązania alimentacyjnego na rzecz małoletnich dzieci, jednoczesne z postępowaniem w sprawie separacji rodziców, wniesione w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym dzieci mają zwykle miejsce pobytu]

(2015/C 302/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: B

Sentencja

Artykuł 3 lit. c) i d) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy interpretować w ten sposób, że jeżeli sąd państwa członkowskiego orzeka w postępowaniu dotyczącym separacji lub rozkładu pożycia między rodzicami małoletniego dziecka, a sąd innego państwa członkowskiego orzeka w postępowaniu dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej za to dziecko, wówczas żądanie dotyczące zobowiązania alimentacyjnego względem tego dziecka jest związane wyłącznie z postępowaniem dotyczącym odpowiedzialności rodzicielskiej w rozumieniu art. 3 lit. d) tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland – Irlandia) – Kuldip Singh; Denzel Njume; Khaled Aly/Minister for Justice and Equality

(Sprawa C-218/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 13 ust. 2 akapit pierwszy lit. a) — Prawo pobytu członków rodziny obywatela Unii — Małżeństwo zawarte pomiędzy obywatelem Unii Europejskiej i obywatelem państwa trzeciego — Zachowanie przez obywatela państwa trzeciego prawa pobytu w przyjmującym państwie członkowskim po wyjeździe obywatela Unii z tego państwa i późniejszym orzeczeniu rozwodu — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) — Wystarczające środki — Uwzględnienie środków małżonka będącego obywatelem państwa trzeciego — Prawo obywateli państw trzecich do pracy w przyjmującym państwie członkowskim w celu przyczynienia się do zapewnienia wystarczających środków]

(2015/C 302/11)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kuldip Singh; Denzel Njume; Khaled Aly

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality

przy udziale: Immigrant Council of Ireland

Sentencja

1) Artykuł 13 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że obywatel państwa trzeciego, który rozwiódł się z obywatelem Unii, po okresie małżeństwa trwającym przed rozpoczęciem postępowania rozwodowego co najmniej trzy lata, w tym jeden rok w przyjmującym państwie członkowskim, nie może zachować prawa pobytu w tym państwie członkowskim na podstawie tego przepisu, jeżeli przed wszczęciem postępowania rozwodowego małżonek będący obywatelem Unii wyjechał z tego państwa członkowskiego.

- 2) Artykuł 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że obywatel Unii posiada wystarczające środki dla siebie i członków swojej rodziny, aby nie stanowić obciążenia dla systemu pomocy społecznej przyjmującego państwa członkowskiego w okresie pobytu, nawet jeżeli część tych środków pochodzi ze środków jego małżonka będącego obywatelem państwa trzeciego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 223 z 14.7.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias – Grecja) – Konstantinos Maïstrellis/ Ypourgos Dikaïosynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaïomaton

(Sprawa C-222/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 96/34/WE — Porozumienie ramowe dotyczące urlopu rodzicielskiego — Klauzula 2.1 — Indywidualne prawo do urlopu rodzicielskiego z powodu narodzin dziecka — Uregulowanie krajowe pozbawiające prawa do takiego urlopu urzędnika, którego małżonka nie pracuje — Dyrektywa 2006/54/WE — Równość traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy — Artykuł 2 ust. 1 lit. a) i art. 14 ust. 1 lit. c) — Warunki pracy — Dyskryminacja bezpośrednia)

(2015/C 302/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulis tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Konstantinos Maïstrellis

Strona pozwana: Ypourgos Dikaïosynis, Diafaneias kai Anthropon Dikaïomaton

Sentencja

Przepisy dyrektywy Rady 96/34/WE z dnia 3 czerwca 1996 r. w sprawie Porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, zmienionej dyrektywą Rady 97/75/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. oraz dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym urzędnik zostaje pozbawiony prawa do urlopu rodzicielskiego w sytuacji, gdy jego żona nie pracuje lub nie wykonuje żadnego zawodu, chyba że zostanie ona uznana za niezdolną do sprostania potrzebom związanym z wychowywaniem dziecka z powodu poważnej choroby lub niepełnosprawności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 235 z 21.7.2014.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Michał Chmielewski/Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-255/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1889/2005 — Kontrola środków pieniężnych wwożonych do Unii Europejskiej lub wywożonych z Unii Europejskiej — Artykuły 3 i 9 — Obowiązek zgłoszenia — Naruszenie — Sankcje — Proporcjonalność)

(2015/C 302/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kecskeméti Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Michał Chmielewski

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

Sentencja

Artykuł 9 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty powinien być interpretowany w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, które w celu sankcjonowania naruszenia obowiązku zgłoszenia deklaracji przewidzianego w art. 3 tego rozporządzenia przewiduje grzywnę administracyjną w wysokości odpowiadającej 60 % kwoty niezgłoszonych środków pieniężnych, jeżeli kwota ta przekracza 50 000 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 8.9.2014.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Gerechtshof Den Haag – Niderlandy) – TOP Logistics BV, Van Caem International BV/Bacardi Co. Ltd, Bacardi International Ltd oraz Bacardi Co. Ltd, Bacardi International Ltd/TOP Logistics BV, Van Caem International BV

(Sprawa C-379/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Artykuł 5 — Towary oznaczone znakiem towarowym dopuszczone do swobodnego obrotu i objęte procedurą zawieszenia poboru akcyzy bez zgody właściciela znaku towarowego — Prawo tego właściciela do sprzeciwienia się temu objęciu procedurą zawieszenia poboru akcyzy — Pojęcie używania w obrocie handlowym)

(2015/C 302/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechtshof Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: TOP Logistics BV, Van Caem International BV, Bacardi Co. Ltd, Bacardi International Ltd

Strona pozwana: Bacardi Co. Ltd, Bacardi International Ltd, TOP Logistics BV, Van Caem International BV

Sentencja

Artykuł 5 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego zarejestrowanego w jednym państwie członkowskim lub w większej ich liczbie może sprzeciwić się temu, aby osoba trzecia poddała procedurze zawieszenia poboru akcyzy towary oznaczone tym znakiem towarowym po wprowadzeniu ich, bez zgody tego właściciela, do Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz po dopuszczeniu ich do swobodnego obrotu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 388 z 3.11.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland –Irlandia) – Minister for Justice and Equality/ Francis Lanigan

(Sprawa C-237/15 PPU) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 6 — Prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Europejski nakaz aresztowania — Obowiązek wykonania europejskiego nakazu aresztowania — Artykuł 12 — Pozostawanie w areszcie osoby, której dotyczy wniosek — Artykuł 15 — Decyzja w sprawie przekazania — Artykuł 17 — Terminy i procedury podejmowania decyzji w sprawie wykonania — Konsekwencje przekroczenia terminów)

(2015/C 302/15)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Minister for Justice and Equality

Strona pozwana: Francis Lanigan

Sentencja

Artykuły 15 ust. 1 i art. 17 decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że wykonujący nakaz organ sądowy pozostaje zobowiązany do wydania decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania po upływie terminów określonych w tymże art. 17.

Artykuł 12 rzeczony decyzji ramowej w związku z jej art. 17 i w świetle art. 6 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on w takiej sytuacji na przeszkodzie pozostawieniu w areszcie osoby, której dotyczy wniosek, zgodnie z prawem wykonującego nakaz państwa członkowskiego, nawet jeśli całkowity okres pozbawienia wolności tej osoby przekracza te terminy, o ile długość tego okresu nie jest nadmierna w odniesieniu do cech postępowania prowadzonego w sprawie w postępowaniu głównym, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego. Jeśli wykonujący nakaz organ sądowy postanowi zakończyć pobyt w areszcie tej osoby, organ ten jest wówczas zobowiązany do uzupełnienia jej tymczasowego zwolnienia wszelkimi środkami, jakie uzna za niezbędne do uniknięcia jej ucieczki i zapewnienia, że warunki materialne niezbędne do jej skutecznego przekazania pozostają spełnione do momentu wydania ostatecznej decyzji w sprawie wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 20.7.2015.

Odwołanie od postanowienia Sądu (druga izba) wydanego w dniu 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-482/12, Internationaler Hilfsfonds/Komisja, wniesione w dniu 3 marca 2015 r. przez Internationaler Hilfsfonds e.V.

(Sprawa C-103/15 P)

(2015/C 302/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Internationaler Hilfsfonds e.V. (przedstawiciel: H.-H. Heyland, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 9 stycznia 2015 r.,
- zwrócenie sprawy do Sądu celem wydania orzeczenia,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie złożone w trybie art. 56 Statutu Trybunału skierowane jest przeciwko postanowieniu Sądu z dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie T-482/12. Sąd mocą tego postanowienia odrzucił jako niedopuszczalną skargę wniesioną przez Internationaler Hilfsfonds e.V. na decyzję Komisji Europejskiej w związku z niepełnym przedstawieniem dokumentów i zarzutów skargi. Niemniej jednak Komisja, zgodnie z wymogami ustanowionymi w wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie T-300/10, niezależnie od kilku wyjątków, była zobowiązana do wydania skarżącemu wszystkich dokumentów znajdujących się w aktach dotyczących umowy LIEN 97-2011. Te wymogi nie zostały przez nią spełnione: zamiast tego Komisja opatrzyła liczne dokumenty pustymi miejscami i utajniła niektóre fragmenty a kilku dokumentów w ogóle nie przedstawiła. Internationaler Hilfsfonds e.V. w skardze z dnia 27 października 2012 r. przedstawiło w pełnym zakresie swoje zarzuty, przedkładając i powołując się na swoje pismo z dnia 27 lipca 2012 r. skierowane do Komisji, w drodze którego wezwało ono Komisję do podjęcia niezbędnych w konsekwencji środków zgodnie z art. 266 TFUE w zw. z art. 254 ust. 6 TFUE. Wnoszący odwołanie przedstawił również Sądowi wynikłą stąd wymianę pism i dodatkowo załączył je do skargi.

Sąd stwierdził w swoim orzeczeniu zaskarżonym w drodze odwołania, że skarga nie odpowiadała wymogom formalnym z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania i że zarzuty nie zostały dostatecznie przedstawione. Wnoszący odwołanie temu zaprzecza, ponieważ przedstawił on nie tylko w zwięzłej formie, lecz także wyczerpująco kontekst skargi, zarzuty i wszystkie informacje, które bez większych problemów pozwoliłyby Sądowi na zbadanie przedmiotu sporu. W szczególności podważa ono, że Sąd stwierdził również niedopuszczalność wniosku posiłkowego skarżącego w przedmiocie jedynie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 28 sierpnia 2012 r. (w drodze której przekazała ona niekompletne dokumenty) – mimo uznania w tym względzie tego zarzutu.

Wnoszący odwołanie stawia dalej zarzut, że Sąd określa pisma złożone przez niego w formie załącznika jako zbiorcze odniesienie się i nie uznał ich, mimo że przyczyniały się one do sprecyzowania podstaw i pism przytoczonych w skardze i w ten sposób stanowiły integralną część skargi. Wnoszący odwołanie zwraca się także przeciwko stanowisku Sądu, zgodnie z którym przedłożona odpowiedź skarżącego jest nieskuteczna – mimo że dostarczył ją zgodnie z regulaminem jako uzupełnienie skargi wraz z uściśleniem swoich argumentów oraz wraz z przedłożeniem wszystkich kwestionowanych dokumentów. Zarzuca on, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z prawem ponieważ opiera się na ciężkich naruszeniach prawa i że w ten sposób Sąd pobawił skarżącego prawa do skutecznego środka zaskarżenia.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 22 maja 2015 r. – Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni/Istituto Nazionale di Statistica
– ISTAT i in.**

(Sprawa C-240/15)

(2015/C 302/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Strona pozwana: Istituto Nazionale di Statistica – ISTAT, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady bezstronności oraz finansowej i organizacyjnej niezależności, które powinny obowiązywać w odniesieniu do krajowych organów regulacyjnych, o których mowa w art. 3 dyrektywy 2002/21/WE ⁽¹⁾, a także zasada samofinansowania, o której mowa w art. 12 dyrektywy 2002/20/WE ⁽²⁾, sprzeciwiają się przepisom krajowym (takim jak przepisy znajdujące zastosowanie w niniejszym postępowaniu) obejmującym takie organy zakresem stosowania przepisów o finansach publicznych, a w szczególności zakresem przepisów szczególnych w sprawie ograniczenia i racjonalizacji wydatków administracji publicznej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 1 czerwca 2015 r. – Drago Nemec/Republika Słowenii

(Sprawa C-256/15)

(2015/C 302/18)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Drago Nemec

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

1) Czy przepis art. 2 pkt 1 akapit trzeci dyrektywy 2000/35 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w systemie, w którym osoba fizyczna uzyskuje zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej, wskazujące działalność, na którą to zezwolenie zostało wydane, nie chodzi o przedsiębiorstwo, a w konsekwencji nie chodzi też o transakcję handlową w rozumieniu rzeczzonego przepisu dyrektywy, jeżeli transakcja, z której wynika opóźnienie w płatności, odnosi się do działalności, która nie jest objęta zezwoleniem?

W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2) Czy przepis art. 2 pkt 1 akapit trzeci dyrektywy 2000/35 należy interpretować w ten sposób, że osoba fizyczna jest uważana za przedsiębiorstwo, a transakcja, z której wynika opóźnienie w płatności – za transakcję handlową w rozumieniu tego przepisu, jeżeli chodzi o transakcję, która wprawdzie nie wchodzi w zakres działalności zarejestrowanej na tę osobę, ale wynika z działalności, która ze względu na swój charakter może być działalnością gospodarczą i na którą to transakcję została wystawiona faktura?

- 3) Czy zasada, zgodnie z którą odsetki za zwłokę przestają być naliczane, gdy suma należnych i niezapłaconych odsetek osiągnęła kwotę główną (zasada *ne ultra alterum tantum*), jest sprzeczna z przepisami dyrektywy 2000/35?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. L 200, s. 35)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 11 czerwca 2015 r. – Beca Engineering Srl/Ministero dell'Interno**

(Sprawa C-285/15)

(2015/C 302/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Beca Engineering Srl

Strona pozwana: Ministero dell'Interno

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa 89/106/EWG Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych ⁽¹⁾, zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 ⁽²⁾ r. sprzeciwia się temu, by kominy musiały „być wykonane z materiałów niepalnych”, zgodnie z przepisem zawartym w części II załącznika IX do części V dekretu ustawodawczego nr 152 z dnia 3 kwietnia 2006 r., dotyczącym „instalacji grzewczych gospodarstw domowych”, który nie był przedmiotem notyfikacji?

⁽¹⁾ Dz.U. L 40, s.12.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. dostosowujące do decyzji Rady 1999/468/WE przepisy odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wykonawczych ustanowionych w instrumentach podlegających procedurze określonej w art. 251 Traktatu WE (Dz.U. L 284, s.1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 12 czerwca 2015 r. – Società LIS Srl, Società Cerutti Lorenzo Srl/Abbanoa SpA**

(Sprawa C-287/15)

(2015/C 302/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Società LIS Srl, Società Cerutti Lorenzo Srl

Druga strona postępowania: Abbanoa SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodne z art. 45 ust. 2 lit. a) i b) dyrektywy 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r.⁽¹⁾ traktowanie za „postępowanie w toku” samo złożenie do właściwego organu sądowego wniosku o wszczęcie postępowania układowego?
- 2) Czy jest zgodne z wyżej wymienionym przepisem uznanie, że przyznanie przez dłużnika, iż znajduje się w stanie niewypłacalności i zamiar złożenia przez niego wniosku o wszczęcie postępowania układowego „in blanco” (którego szczególne cechy przedstawiono powyżej) stanowi podstawę wykluczenia z procedury udzielania zamówień publicznych, przyjmując w ten sposób szeroką wykładnię pojęcia „postępowanie w toku” w rozumieniu wskazanego prawa wspólnotowego (art. 45 dyrektywy) i krajowego (art. 38 dekretu ustawodawczego nr 163-2006)?
- 3) Czy jest zgodny z art. 48 dyrektywy 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r. przepis taki, jak poddany powyżej analizie art. 53 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 163 z dnia 16 kwietnia 2006 r., dopuszczający do udziału [w przetargu] przedsiębiorstwo ze „wskazany” projektantem, który zgodnie z orzecznictwem krajowym, nie będąc oferentem, nie może powołać się na kwalifikacje innego podmiotu?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

**Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 25 marca 2015 r. w sprawie T-556/8,
Slovenská pošta/Komisja, wniesione w dniu 15 czerwca 2015 r. przez Slovenská pošta a.s.**

(Sprawa C-293/15 P)

(2015/C 302/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Slovenská pošta a.s. (przedstawiciele: O. W. Brouwer i A.A.J. Pliego Selie, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Słowacka, Cromwell a.s., Slovak Mail Services a.s., Prvá Doručovacia, a.s., ID Marketing Slovensko s.r.o (pierwotnie TNT Post Slovensko s.r.o.)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o

- 1) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości albo w części i wydanie wyroku ostatecznego w przedmiocie skargi stwierdzając nieważność zaskarżonej decyzji w całości albo w części albo – tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy do Sądu
- i
- 2) obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem, w tym kosztami interwencji.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 5912 z dnia 7 października 2008 r. w sprawie słowackich przepisów prawa pocztowego odnoszących się do usług przesyłek hybrydowych skierowanej do Republiki Słowackiej.

Slovenská pošta a.s. wnosi do Trybunału o,

- (i) uchylenie w całości albo w części ww. wyroku Sądu w oparciu o następujące zarzuty:
- i. Zarzut pierwszy: naruszenia prawa, zastosowanie błędnego rodzaju dowodu i błędny rozkład ciężaru dowodu poprzez stwierdzenie, że Republika Słowacka naruszyła art. 86 ust. 1 w związku z art. 82 WE.
 - a. Naruszenia prawa w zakresie stwierdzenia, zgodnie z którym fakt przyznania prawa wyłącznego może samo w sobie stanowić naruszenie art. 86 ust. 1 w zw. z art. 82 WE.
 - b. Naruszenia prawa w zakresie zastosowania błędnego rodzaju i błędnego rozkładu ciężaru dowodu poprzez stwierdzenie, że Republika Słowacka naruszyła art. 86 ust. 1 w zw. z art. 82 WE poprzez ograniczenie usług na etapie poprzedzającym etap konsumentów końcowych.
 - ii. Zarzut drugi: naruszenia prawa, niedostateczny poziom kontroli i przeinaczenie dowodu w trakcie kontroli oraz zaakceptowanie definicji rynku właściwego zaproponowanej przez Komisję.
 - a. Naruszenie prawa i niedostateczny poziom kontroli poprzez przyjęcie okoliczności, zgodnie z którą rynek właściwy zintegrowanych przesyłek hybrydowych mógł zostać zdefiniowany na podstawie (utrzymywanego) występowania popytu i podaży na usługę jednolitą.
 - b. Przeinaczenie dowodu i niedostateczny poziom kontroli poprzez przyjęcie wniosku, zgodnie z którym oferowana przez rynek podaż mogła zostać wywiedziona na podstawie dowodów przedstawionych przez Komisję.
- (ii) wydanie wyroku ostatecznego w przedmiocie skargi stwierdzającego nieważność zaskarżonej decyzji w całości albo w części albo – tytułem ewentualnym – przekazanie sprawy do Sądu.
- (iii) obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem, w tym kosztami interwenientów.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie T-258/13 Matratzen Concord/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 12 czerwca 2015 r. przez Matratzen Concord GmbH

(Sprawa C-295/15 P)

(2015/C 302/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Matratzen Concord GmbH (przedstawiciel: adwokat I. Selting)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji T ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), KBT & Co. Ernst Kruchen agenzia commerciale società in accomandita

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- Uchylenie wyroku Sądu (szósta izba) z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie T-258/13 dotyczącej stwierdzenia wygaśnięcia wspólnotowego znaku towarowego nr 2 818 680 „Arktis” z powodu braku rzeczywistego używania.
- Obciążenie kosztami postępowania strony przeciwnej względem wnoszącej odwołanie, włącznie z kosztami powstałymi w toku postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi zarzut następujących naruszeń prawa w orzeczeniu Sądu:

Sąd błędnie uwzględnił dane dotyczące sprzedaży firmy Breiding na korzyść znaku towarowego będącego przedmiotem postępowania. Uwzględnieniu nie mogły podlegać dane sprzedaży odnośnie do liczby sprzedanych towarów firmy Breiding za sporny okres 2006-2009.

Sąd przy badaniu rzeczywistego używania błędnie uwzględnił towary oznaczone znakiem „Aktis Line”, a nie te oznaczone przez „Aktis” i stanął na stanowisku, że dodatek „Line” ma wyłącznie opisowy charakter.

Ponadto Sąd w sposób błędny skorzystał ze swojego swobodnego uznania w ten sposób, że przyjął rzeczywiste używanie znaku będącego przedmiotem postępowania, mimo że obroty towarowe właściciela znaku były bardzo skromne.

Na koniec Sąd nie zwrócił w ogóle uwagi na okoliczność faktyczną, że ma miejsce używanie w sposób pozwalający na zachowanie prawa w odniesieniu do „artykuły do łóżek” i „pościeli do łóżek”. Właściciel znaku przedłożył jednak jedynie dowody na używanie znaku towarowego w odniesieniu do „pościeli do łóżek”, natomiast już nie względem innych artykułów do łóżek jak np. poduszki, materace. W ten sposób wygaśnięciu z zakresu znaku towarowego podlegałyby przynajmniej „artykuły do łóżek”.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2015 r. – Komisja Europejska/Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-304/15)

(2015/C 302/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici, S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie stosując we właściwy sposób dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania⁽¹⁾ w stosunku do Aberthaw Power Station w Walii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, jakie na nim ciąży na mocy z art. 4 ust. 3, w związku z częścią A załącznika VI do dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania;

— obciążenie Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji Zjednoczone Królestwo nie zastosowało we właściwy sposób art. 4 ust. 3 w związku z częścią A załącznika VI do dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania w stosunku do Aberthaw Power Station w Walii. Aberthaw Power Station jest obiektem energetycznego spalania, zasilanym węglem kamiennym, o nominalnej mocy cieplnej równej 4 090 MWth, zaliczającym się tym samym do kategorii obiektów o mocy powyżej 500 MWth i przekraczającym dopuszczalne wartości emisji tlenku azotu (NOx), zgodnie z art. 4 ust. 3 wspomnianej dyrektywy w związku z jej art. 14 ust. 1 lit. a) i częścią A załącznika VI. Zgodnie ze znajdującymi zastosowanie przepisami Zjednoczone Królestwo winno było zagwarantować, by od dnia 1 stycznia 2008 r. obiekt o takiej mocy nie przekraczał dopuszczalnej wartości emisji tlenku azotu wynoszącej 500 mg/Nm³, zmniejszając ją do 200 mg/Nm³ od stycznia 2016 r. Jednakże dopuszczalna wartość emisji tego obiektu określona w zezwoleniu wynosi obecnie 1 050 mg/Nm³ NOx.

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 309, s.1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 14 kwietnia 2015 r. w sprawie T-393/13, SolarWorld AG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 24 czerwca 2015 r. przez SolarWorld AG

(Sprawa C-312/15 P)

(2015/C 302/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: SolarWorld AG (przedstawiciel: adwokat L. Ruessmann oraz J. Beck, solicitor)

Pozostałe strony postępowania: Komisja Europejska; Solsonica SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie postanowienia Sądu wydanego w sprawie T-393/13 w zakresie, w jakim Sąd uznał, że postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności oraz w sprawie skargi o odszkodowanie należy umorzyć;
- uznanie, że będące przedmiotem sprawy T-393/12 skargi o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie są dopuszczalne;
- przekazanie sprawy Sądowi w celu ponownego rozpoznania skarg o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie co do istoty.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił oczywisty błąd w ocenie, uznając, że postępowania w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności oraz w sprawie skargi o odszkodowanie należy umorzyć.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 22 kwietnia 2015 r. w sprawie T-190/12, Johannes Tomana i in./Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 lipca 2015 r. przez Johanna Tomana i in.

(Sprawa C-330/15 P)

(2015/C 302/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Johannes Tomana i in. (przedstawiciele: M. O’Kane, solicitor, M. Lester, Z. Al-Rikabi, barristers)

Pozostałe strony postępowania: Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska; Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o uchylenie wyroku Sądu, stwierdzenie nieważności zaskarżonych środków w zakresie, w jakim te środki ich dotyczą, oraz o zasądzenie od pozostałych stron postępowania kosztów poniesionych przez wnoszących odwołanie w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy – Sąd pomylił się, uznając, że zaskarżone rozporządzenie opiera się na prawidłowej podstawie prawnej. Jedyną podstawą prawną, na której opiera się to rozporządzenie, uprawniała Komisję do zmiany rozporządzenia nr 314/2004⁽¹⁾ na podstawie wspólnego stanowiska, które w międzyczasie zostało uchylone, i nie można jej interpretować w ten sposób, że odnosi się do późniejszej decyzji.

Zarzut drugi – Sąd nie miał racji, stwierdzając, że nazwiska danych osób mogły być umieszczone w wykazach ujętych w zaskarżonych środkach ze względu na okoliczność, że osoby te są „członkami rządu” lub „osobami z nimi powiązanymi”, za czym miały przemawiać stanowiska, jakie osoby te zajmują lub zajmowały w przeszłości. Ponadto Sąd popełnił błąd, uznając, że dane osoby należy uznać za „osoby powiązane” z członkami rządu, gdyż fakt postawienia im zarzutów dopuszczania się w przeszłości zachowań naruszających zasady demokracji, poszanowania praw człowieka i praworządności w Zimbabwe świadczy o ich „współdziałaniu” z rządem. Sąd nie powinien był pozwolić pozostałym stronom postępowania na posłużenie się domniemaniami, które nie zostały sformułowane w zaskarżonych środkach i które są niezgodne z ich celami i nieproporcjonalne do nich, lecz zobowiązać je do wykazania, że decyzja o ponownym umieszczeniu ich nazwisk w wykazach opiera się na wystarczająco solidnych podstawach faktycznych.

Zarzut trzeci – Sąd błędnie uznał, że podane uzasadnienie było wystarczające, mimo że sprowadzało się ono do wymienienia stanowisk, jakie miały być piastowane przez członków rządu i osoby z nimi powiązane, oraz zawierało niejasne i niesprecyzowane zarzuty dotycząc naruszeń prawa, do jakich miało dochodzić w przeszłości. Sąd popełnił też błąd, pozwalając na uzupełnienie podanego uzasadnienia dodatkowymi powodami, które nie widnieją w zaskarżonych środkach. Sąd błędnie i niesprawiedliwie uznał, że dowody przedstawione przez kilku wnoszących odwołanie w celu zaprzeczenia stawianym im zarzutom są niedopuszczalne, wobec czego nie uwzględnił tych dowodów.

Zarzut czwarty – Sąd odszedł od utrwalonego orzecznictwa dotyczącego prawa do obrony, stwierdzając, że pozostałe strony postępowania nie musiały ujawniać wnoszącym odwołanie zgromadzonych przeciwko nim dowodów ani przyczyn podjęcia decyzji o pozostawieniu ich nazwisk w wykazie, ani też przed podjęciem tej decyzji umożliwić im wypowiedzenie się w tej kwestii.

Zarzut piąty – Sąd nie zbadał w odniesieniu do każdego skarżącego, czy umieszczenie ich nazwisk w wykazie jest proporcjonalne, mając na względzie poważne naruszenie ich praw podstawowych i cele zaskarżonych środków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 55, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lipca 2015 r. – María Pilar Planes Bresco/Comunidad Autónoma de Aragón

(Sprawa C-333/15)

(2015/C 302/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María Pilar Planes Bresco.

Strona pozwana: Comunidad Autónoma de Aragón.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 43 i 44 rozporządzenia Rady (WE) 1782/2003⁽¹⁾ z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które wyklucza z pojęcia kwalifikujących się hektarów wszystkie te zgłoszone przez rolnika powierzchnie trwałych pastwisk, które przekraczają powierzchnie, które wcześniej zostały uwzględnione w celu ustalenia przysługujących mu uprawnień normalnych, uwarunkowując włączenie tych powierzchni, a tym samym zastąpienie gruntów ornych pastwiskami, od tego, aby powierzchnie te były rzeczywiście przeznaczone na hodowlę bydła w danym roku kalendarzowym, dla którego zamierza się uaktywnić uprawnienia do płatności?

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na wcześniejsze pytanie,

2) Czy art. 29 rozporządzenia Rady (WE) 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że wyłączając z płatności wynikających z systemów wsparcia tych beneficjentów tego wsparcia, „odnośnie których stwierdzono, że sztucznie stworzyli warunki wymagane do otrzymania takich płatności, aby uzyskać korzyści sprzeczne z celami danego systemu wsparcia”, artykuł ten nie zezwala państwom członkowskim na przyjęcie ogólnych przepisów, które obniżają liczbę „kwalifikujących się hektarów” (trwałych pastwisk), obiektywizując ogólne sytuacje, w których domniemywa się sztuczność [Or 15] utworzenia przez beneficjenta warunków uzyskania płatności bez wykazywania w konkretny sposób i w związku z konkretnym rolnikiem, działalności wykonywanej przez owego rolnika i jego zachowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 6 lipca 2015 r. – María Pilar Planes Bresco przeciwko Comunidad Autónoma de Aragón

(Sprawa C-334/15)

(2015/C 302/27)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: María Pilar Planes Bresco.

Strona pozwana: Comunidad Autónoma de Aragón.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 43 i 44 rozporządzenia Rady (WE) 1782/2000⁽¹⁾ z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które wyklucza z pojęcia kwalifikujących się hektarów wszystkie te zgłoszone przez rolnika powierzchnie trwałych pastwisk, które przekraczają powierzchnie, które wcześniej zostały uwzględnione w celu ustalenia przysługujących mu uprawnień normalnych, uwarunkowując włączenie tych powierzchni, a tym samym zastąpienie gruntów ornych pastwiskami, od tego, aby powierzchnie te były rzeczywiście przeznaczone na hodowlę bydła w danym roku kalendarzowym, dla którego zamierza się uaktywnić uprawnienia do płatności?

Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na wcześniejsze pytanie

2) Czy art. 29 rozporządzenia Rady (WE) 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. należy interpretować w ten sposób, że wyłączając z płatności wynikających z systemów wsparcia tych beneficjentów tego wsparcia, „odnośnie których stwierdzono, że sztucznie stworzyli warunki wymagane do otrzymania takich płatności, aby uzyskać korzyści sprzeczne z celami danego systemu wsparcia”, artykuł ten nie zezwala państwom członkowskim na przyjęcie ogólnych przepisów, które obniżają liczbę „kwalifikujących się hektarów” (trwałych pastwisk), obiektywizując ogólne sytuacje, w których domniemywa się sztuczność utworzenia przez beneficjenta warunków uzyskania płatności bez wykazywania w konkretny sposób i w związku z konkretnym rolnikiem, działalności wykonywanej przez owego rolnika i jego zachowania?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 30 kwietnia 2015 r. w sprawach połączonych T-707/13 i T-709/13, Steinbeck GmbH/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 9 lipca 2015 r. przez Steinbeck GmbH

(Sprawa C-346/15 P)

(2015/C 302/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Steinbeck GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Heinrich i M. Fischer)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach rynku wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Alfred Sternjakob GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawach połączonych T-707/13 i T 709/13:
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W opinii wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok stanowi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. B rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾ z następujących powodów:

1. Sąd jako jedyną podstawę dla brakującego charakteru odróżniającego znaku towarowego „BE HAPPY” wskazał, że mógłby on zostać postrzegany jako slogan reklamowy. Stoi to w bezpośredniej sprzeczności z orzecznictwem Trybunału Unii Europejskiej, zgodnie z którym samo to nie wystarczy dla odmowy charakteru odróżniającego.
2. Sąd ponadto nie przedstawił żadnego konkretnego związku między znakiem towarowym „BE HAPPY” a towarami podlegającymi rejestracji dla niego, który to związek nie wymaga minimalnej interpretacji przez zainteresowany krąg odbiorców. Został raczej stworzony jednostronny związek między towarem a oznaczeniem, który nawet jeśli jest trafny, wymaga od zainteresowanego kręgu odbiorców wysiłki interpretacyjnego.
3. Sąd tym samym zastosował w sposób błędny pod względem prawnym miarę oceny charakteru odróżniającego znaku towarowego „BE HAPPY”.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Castellón (Hiszpania) w dniu 10 lipca 2015 r. – Banco Popular Español S.A./Elena Lucaciu i Cristian Laurentiu Lucaciu

(Sprawa C-349/2015)

(2015/C 302/29)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Castellón.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Popular Español S.A.

Strona pozwana: Elena Lucaciu i Cristian Laurentiu Lucaciu.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ograniczenie w czasie skutków stwierdzenia nieważności warunku uznanego za nieuczciwy jest sprzeczne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG? ⁽¹⁾
- 2) W przypadku uznania takiego ograniczenia skutków za zgodne z uregulowaniem Unii Europejskiej, a konkretnie z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich z uwagi na dobrą wiarę zainteresowanych i ryzyko poważnych zakłóceń:
 - a) Co rozumie się przez poważne zakłócenia ograniczenia skutków?
 - b) Czy należy prawidłowo wykazać ryzyko poważnych zakłóceń w postępowaniu sądowym, w którym są one powoływane, czy też przeciwnie, wystarczająca może być ogólna ocena przez sąd owego ryzyka, bez konkretnych danych, na których się ona opiera?

⁽¹⁾ Dz.U. L 25, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Bari (Włochy) w dniu 13 lipca 2015 r. – Leonmobili Srl, Gennaro Leone/Homag Holzbearbeitungssysteme GmbH i in.

(Sprawa C-353/15)

(2015/C 302/30)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte di Appello di Bari

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Leonmobili Srl, Gennaro Leone

Strona pozwana: Homag Holzbearbeitungssysteme GmbH, Curatela del Fallimento Leonmobili Srl, ICO Srl, Arturo Salice SpA, Grafiche Ricciarelli di Ricciarelli Bernardino, Deutsche Bank SpA, Fida Srl, Elica SpA

Pytania prejudycjalne

- a) Czy w przypadku braku oddziałów w innym państwie członkowskim, domniemanie, o którym mowa w art. 3 [ust. 1] część ostatnia i art. 3 [ust. 2 rozporządzenia (WE) nr] 1346/2000 [z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego] ⁽¹⁾ może zostać obalone przez podmiot, który kwestionuje jurysdykcję poprzez przedstawienie dowodu wskazującego, że główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się w państwie członkowskim odmiennym od państwa siedziby spółki?
- b) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy dowód może wynikać z innego domniemania, a mianowicie z oceny wskazań umożliwiających racjonalnie wyciągnięcie wniosku, że główny ośrodek podstawowej działalności znajduje się w innym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora (Portugalia) w dniu 13 lipca 2015 r. – Andrew Marcus Henderson/Novo Banco SA

(Sprawa C-354/15)

(2015/C 302/31)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Évora

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Andrew Marcus Henderson

Strona pozwana: Novo Banco SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji gdy portugalski sąd, przed którym toczy się postępowanie cywilne przeciwko obywatelowi zamieszkującemu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, zarządził doręczenie pozwu temu obywatelowi dla celów rzeczowego postępowania w drodze listu poleconego za potwierdzeniem odbioru, lecz owo potwierdzenie odbioru nie zostało odesłane, portugalski sąd może uznać w świetle rozporządzenia [(WE) nr 1393/2007] ⁽¹⁾ i zasad będących u jego podstaw, że pozew ten został doręczony, opierając się na dokumentach wydanych przez operatora pocztowego państwa zamieszkania adresata listu, które potwierdzają przekazanie adresatowi listu poleconego za potwierdzeniem odbioru?

- 2) Czy stosowanie art. 230 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego, w sytuacji opisanej w pierwszym pytaniu, jest sprzeczne z rozporządzeniem i zasadami będącymi u jego podstaw?
- 3) Czy stosowanie art. 191 ust. 2 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego w niniejszym sporze jest sprzeczne z rozporządzeniem i zasadami będącymi u jego podstaw?

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczące doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych (doręczanie dokumentów) oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000 (Dz.U. L 324, s. 79).

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Królestwo Belgii

(Sprawa C-356/15)

(2015/C 302/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: D. Martin, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez uchwalenie art. 23 i 24 ustawy programowej z dnia 27 grudnia 2012 r., Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 11, art. 12 i art. 76 ust. 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾, art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 ⁽²⁾ oraz decyzji Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A1 ⁽³⁾.
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji, uchwalając art. 23 i 24 ustawy programowej z dnia 27 grudnia 2012 r., Królestwo Belgii naruszyło art. 11, 12 i 76 rozporządzenia (WE) nr 883/2004, a także art. 5 rozporządzenia (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i decyzję Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji Systemów Zabezpieczenia Społecznego nr A1, poprzez nieuznanie wiążącego charakteru dokumentu wydanego w państwie pochodzenia pracownika delegowanego potwierdzającego, że ów pracownik jest objęty ustawodawstwem z zakresu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 166, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 284, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 106 z 24.4.2010, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Zamora (Hiszpania) w dniu 17 lipca 2015 r. – Javier Ángel Rodríguez Sánchez/Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria SAU (Banco CEISS)

(Sprawa C-381/15)

(2015/C 302/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Zamora.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Javier Ángel Rodríguez Sánchez.

Strona pozwana: Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria SAU (Banco CEISS).

Pytania prejudycjalne

- 1) – Czy zgodnie z postanowieniem art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich jest to, aby skutki wynikające ze stwierdzenia nieważności zawartej w umowie kredytu hipotecznego klauzuli dolnego progu z powodu jej nieuczciwego charakteru nie następowały z mocą wsteczną od dnia podpisania umowy lecz od chwili późniejszej?
- 2) – Czy stosowanie nieuczciwego warunku w okresie czasu ustalonym przez hiszpański Tribunal Supremo powoduje bezpodstawne wzbogacenie na rzecz podmiotu gospodarczego, nie chronionego przez uregulowanie wspólnotowe, w zakresie w jakim nie przywraca równowagi świadczeń pomiędzy stronami i uprzywilejowuje stronę umowy, która wprowadziła klauzulę finansową uznaną za nieuczciwą?
- 3) – Czy ryzyko poważnych zakłóceń w gospodarce krajowej jako ograniczenie stosowania i skutków nieuczciwego warunku ma zastosowanie do powództwa indywidualnego wniesionego przez konsumenta, czy przeciwnie, we wspomnianym indywidualnym powództwie poważne zakłócenia powstałyby po stronie finansów konsumenta [w wyniku] ograniczenia skutków nieważnej klauzuli we wskazanym okresie czasu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Węgry

(Sprawa C-392/15)

(2015/C 302/34)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i K. Talabér-Ritz)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Węgry poprzez uzależnienie wykonywania zawodu notariusza od przesłanki obywatelstwa, uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja uważa, że posiadanie obywatelstwa jako przesłanka wymagana dla wykonywania zawodu notariusza jest dyskryminująca i stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobody przedsiębiorczości. W związku z tym Węgry nie wykonały obowiązków ciążących na nich na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Komisja uważa, że funkcje przyznane przez węgierskie uregulowanie notariuszom, z uwagi na ich charakter nie są związane z wykonywaniem władztwa publicznego, z którego to względu wyjątek, o którym mowa w art. 51 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, nie może uzasadniać tego, że obywatelstwo będzie stanowiło przesłankę dostępu do zwodu notariusza.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 24 lipca 2015 r. – Noémie Depesme, Saïd Kerrou/Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

(Sprawa C-401/15)

(2015/C 302/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Noémie Depesme, Saïd Kerrou

Strona pozwana: Ministre de l’Enseignement supérieur et de la recherche

Pytania prejudycjalne

1) Czy aby skutecznie spełnić wymogi niedyskryminacji w świetle przepisów art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r.⁽¹⁾ w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii wraz z art. 45 ust. 2 TFUE, w aspekcie uwzględnienia rzeczywistego stopnia powiązania studenta nierezydenta składającego wniosek o pomoc finansową na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego ze społeczeństwem i rynkiem pracy Luksemburga będącego państwem członkowskim, w którym pracownik przygraniczny był zatrudniony lub prowadził działalność na warunkach określonych w art. 2a ustawy z dnia 22 czerwca 2000 r. o pomocy finansowej państwa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 lipca 2013 r. jako bezpośrednia konsekwencja wyroku TSUE z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie C-20/12⁽²⁾

— należy zrównać postawiony temu studentowi warunek bycia „dzieckiem” tego pracownika przygranicznego z warunkiem bycia jego „zstępny w linii prostej i w pierwszym stopniu, którego filiacja względem niego jest prawnie ustalona”, podkreślając istniejącą między studentem a pracownikiem przygranicznym więź filiacyjną, która miałaby leżeć u podstaw wymienionego powiązania, czy też

— należy podkreślić okoliczność, że pracownik przygraniczny – choć niekoniecznie występuje między nim a studentem prawna więź filiacyjną – „nadal przyczynia się do utrzymania studenta”, w szczególności gdy można ustalić powiązanie wynikające ze wspólnoty domowej łączące go z jednym z rodziców studenta, z którym to rodzicem łączy studenta prawnie ustalona więź filiacyjną?

2) W tym drugim ujęciu, kiedy przyczynianie się pracownika przygranicznego – z założenia nieobowiązkowe – nie jest wyłączone, lecz równoległe z przyczynianiem się rodzica lub rodziców, z którymi studenta łączy prawna więź filiacyjna i którzy w związku z tym mają co do zasady ustawowy obowiązek utrzymania go, czy to przyczynianie się do utrzymania powinno spełniać pewne kryteria istotności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 141, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2013:411

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 24 lipca 2015 r. – Adrien Kauffmann/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

(Sprawa C-402/15)

(2015/C 302/36)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adrien Kauffmann

Strona pozwana: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy aby skutecznie spełnić wymogi niedyskryminacji w świetle przepisów art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. ⁽¹⁾ w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii wraz z art. 45 ust. 2 TFUE, w aspekcie uwzględnienia rzeczywistego stopnia powiązania studenta nierezydenta składającego wniosek o pomoc finansową na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego ze społeczeństwem i rynkiem pracy Luksemburga, będącego państwem członkowskim, w którym pracownik przygraniczny był zatrudniony lub prowadził działalność na warunkach określonych w art. 2a ustawy z dnia 22 czerwca 2000 r. o pomocy finansowej państwa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 lipca 2013 r. jako bezpośrednia konsekwencja wyroku TSUE z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie C-20/12 ⁽²⁾
 - należy zrównać postawiony temu studentowi warunek bycia „dzieckiem” tego pracownika przygranicznego z warunkiem bycia jego „zstępny w linii prostej i w pierwszym stopniu, którego filiacja względem niego jest prawnie ustalona”, podkreślając istniejącą między studentem a pracownikiem przygranicznym więź filiacyjną, która miałaby leżeć u podstaw wymienionego powiązania, czy też
 - należy podkreślić okoliczność, że pracownik przygraniczny – choć niekoniecznie występuje między nim a studentem prawna więź filiacyjną – „nadal przyczynia się do utrzymania studenta”, w szczególności gdy można ustalić powiązanie wynikające ze wspólnoty domowej łączące go z jednym z rodziców studenta, z którym to rodzicem łączy studenta prawnie ustalona więź filiacyjną?
- 2) W tym drugim ujęciu, kiedy przyczynianie się pracownika przygranicznego – z założenia nieobowiązkowe – nie jest wyłączone, lecz równoległe z przyczynianiem się rodzica lub rodziców, z którymi studenta łączy prawna więź filiacyjna i którzy w związku z tym mają co do zasady ustawowy obowiązek utrzymania go, czy to przyczynianie się do utrzymania powinno spełniać pewne kryteria istotności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 141, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2013:411

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg) w dniu 24 lipca 2015 r. – Maxime Lefort/Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

(Sprawa C-403/15)

(2015/C 302/37)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maxime Lefort

Strona pozwana: Ministre de l'Enseignement supérieur et de la recherche

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy aby skutecznie spełnić wymogi niedyskryminacji w świetle przepisów art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. ⁽¹⁾ w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii wraz z art. 45 ust. 2 TFUE, na tle art. 33 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w stosownym przypadku wraz z jej art. 7, w aspekcie uwzględnienia rzeczywistego stopnia powiązania studenta nierezydenta składającego wniosek o pomoc finansową na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego ze społeczeństwem i rynkiem pracy Luksemburga, będącego państwem członkowskim, w którym pracownik przygraniczny był zatrudniony lub prowadził działalność na warunkach określonych w art. 2a ustawy z dnia 22 czerwca 2000 r. o pomocy finansowej państwa na pobieranie nauki w ramach szkolnictwa wyższego, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 lipca 2013 r. jako bezpośrednia konsekwencja wyroku TSUE z dnia 20 czerwca 2013 r. w sprawie C-20/12 ⁽²⁾
 - należy zrównać postawiony temu studentowi warunek bycia „dzieckiem” tego pracownika przygranicznego z warunkiem bycia jego „zstępny w linii prostej i w pierwszym stopniu, którego filiacja względem niego jest prawnie ustalona”, podkreślając istniejącą między studentem a pracownikiem przygranicznym więź filiacyjną, która miałaby leżeć u podstaw wymienionego powiązania, czy też
 - należy podkreślić okoliczność, że pracownik przygraniczny – choć niekoniecznie występuje między nim a studentem prawna więź filiacyjną – „nadal przyczynia się do utrzymania studenta”, w szczególności gdy można ustalić powiązanie wynikające ze wspólnoty domowej łączące go z jednym z rodziców studenta, z którym to rodzicem łączy studenta prawnie ustalona więź filiacyjna?
- 2) W tym drugim ujęciu, kiedy przyczynianie się pracownika przygranicznego – z założenia nieobowiązkowe – nie jest wyłączone, lecz równoległe z przyczynianiem się rodzica lub rodziców, z którymi studenta łączy prawna więź filiacyjna i którzy w związku z tym mają co do zasady ustawowy obowiązek utrzymania go, czy to przyczynianie się do utrzymania powinno spełniać pewne kryteria istotności?

⁽¹⁾ Dz.U. L 141, s. 1.

⁽²⁾ EU:C:2013:411

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – GEA Group/Komisja

(Sprawa T-45/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych ESBO/estrów — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Grzywny — Przepisanie naruszenia — Domniemanie decydującego wpływu — Czas trwania i dowód naruszenia — Przedawnienie — Czas trwania postępowania administracyjnego — Rozsądny termin — Prawo do obrony)

(2015/C 302/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GEA Group AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Kallmayer, I. du Mont, G. Schiffers i R. Van der Hout)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Sauer i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata W. Berga)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.589 – stabilizatory termiczne), lub – tytułem żądania ewentualnego – obniżenie wysokości grzywny nałożonej na skarżącą.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) GEA Group AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Akzo Nobel i in./Komisja

(Sprawa T-47/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenia art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Ustalanie cen, podział rynków i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Czas trwania naruszeń — Przedawnienie — Czas trwania postępowania administracyjnego — Rozsądny termin — Prawo do obrony — Przepisanie naruszeń — Naruszenia popełnione przez spółki zależne, przez partnerstwo przedsiębiorstw niemające odrębnej osobowości prawnej i przez spółkę zależną — Obliczanie wysokości grzywien)

(2015/C 302/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Akzo Nobel NV (Amsterdam, Niderlandy), Akzo Nobel Chemicals GmbH (Düren, Niemcy), Akzo Nobel Chemicals BV (Amersfoort, Niderlandy) i Akcros Chemicals Ltd (Warwickshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo C. Swaak i M. van der Woude, a następnie C. Swaak i R. Wesseling, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Ronkes Agerbeek i J. Bourke, a następnie F. Ronkes Agerbeek i P. Van Nuffel, pełnomocnicy, wspierani przez J. Holmesa, barrister)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38589 – Stabilizatory termiczne) lub, posiłkowo, żądanie obniżenia wysokości nałożonych grzywien.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 pkt 4, 6, 21 i 23 decyzji Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38589 – Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim nałożono w nim grzywny na spółki Akzo Nobel Chemicals GmbH i Akzo Nobel Chemicals BV.
- 2) Łączna kwota grzywien nałożonych w art. 2 pkt 1–7 i 18–24 decyzji C(2009) 8682 wersja ostateczna zostaje obniżona do wysokości 40 194 mln EUR w wypadku spółki Akzo Nobel NV i do wysokości 11 881 980 mln EUR w wypadku spółki Akros Chemicals Ltd.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Komisja Europejska pokrywa dwie piąte kosztów poniesionych przez spółki Akzo Nobel, Akzo Nobel Chemicals GmbH, Akzo Nobel Chemicals BV i Akros Chemicals oraz trzy piąte własnych kosztów. Natomiast Spółki Akzo Nobel, Akzo Nobel Chemicals GmbH, Akzo Nobel Chemicals BV i Akros Chemicals pokrywają trzy piąte własnych kosztów i dwie piąte kosztów poniesionych przez Komisję.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – GEA Group/Komisja

(Sprawa T-189/10) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Naruszenie popełnione przez spółki zależne — Grzywny — Odpowiedzialność solidarna spółek zależnych i spółki dominującej — Przekroczenie pułapu wynoszącego 10 % w odniesieniu do jednej ze spółek zależnych — Decyzja o ponownym wydaniu — Obniżenie kwoty grzywiny w odniesieniu do wspomnianej spółki zależnej — Przepisanie obowiązku zapłaty obniżonej kwoty grzywiny innej spółce zależnej i spółce dominującej — Prawo do obrony — Prawo do bycia wysłuchanym — Prawo dostępu do akt)

(2015/C 302/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: GEA Group AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Kallmayer, I. du Mont i G. Schiffers)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Sauer i F. Ronkes Agerbeek, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata W. Berga)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 727 z dnia 8 lutego 2010 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38589 – Stabilizatory termiczne) lub ewentualnie wniosek o obniżenie kwoty nałożonych na skarżącą grzywien.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2010) 727 z dnia 8 lutego 2010 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38589 – Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona GEA Group AG.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – SLM i Ori Martin/Komisja

(Sprawy T-389/10 i T-419/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie — Przedawnienie — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. — Przypisanie odpowiedzialności za naruszenie spółce dominującej — Proporcjonalność — Zasada indywidualizacji kar i sankcji — Nieograniczone prawo orzekania)

(2015/C 302/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Siderurgica Latina Martin SpA (SLM) (Ceprano, Włochy) (przedstawiciele: G. Belotti i F. Covone, adwokaci) (sprawa T-389/10); i Ori Martin SA (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: P. Ziotti, adwokat) (sprawa T-419/10)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Gencarelli, V. Bottka i P. Rossi, a następnie V. Bottka, P. Rossi i G. Conte, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (Sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Sprawy T-389/10 i T-419/10 zostają połączone w celu wydania wyroku.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 1 pkt 16 decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (Sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r., w zakresie, w jakim Komisja przyjęła w nim uczestnictwo spółki Siderurgica Latina Martin SpA (SLM) w składającym się na jedną całość szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze stali sprężającej na rynku wewnętrznym oraz w ramach EOG w okresie od dnia 10 lutego 1997 r. do dnia 14 kwietnia 1997 r.
- 3) Stwierdza się nieważność art. 2 pkt 16 decyzji C (2010) 4387 wersja ostateczna, zmienionej decyzją C (2010) 6676 wersja ostateczna oraz decyzją C (2011) 2269 wersja ostateczna.

- 4) Kwota grzywny nałożonej na spółkę SLM zostaje obniżona z 19,8 mln EUR do 19 mln EUR, w ramach której to kwoty za zapłatę 13,3 mln EUR spółka Ori Martin SA odpowiada na zasadzie odpowiedzialności solidarnej; ostateczna kwota grzywny nałożonej na spółkę SLM zostaje ustalona, w zastosowaniu ustanowionego w przepisie art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 progu 10 % całkowitego obrotów, na 1,956 mln EUR.
- 5) W pozostałym zakresie skargi zostają oddalone.
- 6) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez spółkę SLM i jedną trzecią kosztów poniesionych przez spółkę Ori Martin.
- 7) SLM pokrywa jedną trzecią własnych kosztów.
- 8) Ori Martin pokrywa dwie trzecie własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Nedri Spanstaal/Komisja

(Sprawa T-391/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie kwot i cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Pułap 10 % obrotów — Obrót właściwy — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r.)

(2015/C 302/42)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Nedri Spanstaal BV (Venlo, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo M. Slotboom i B. Haan, a następnie M. Slotboom, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel, S. Noë i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C(2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Nedri Spanstaal BV zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Westfälische Drahtindustrie i in./Komisja**(Sprawa T-393/10) ⁽¹⁾**

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Naruszenie złożone — Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie — Zdystansowanie się — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące — Równość traktowania — Zasada indywidualizacji kar i sankcji — Ocena zdolności płatniczej — Komunikat Komisji w sprawie współpracy z 2002 r. — Wytyczne w sprawie obliczania kwoty grzywien z 2006 r. — Nieograniczone prawo orzekania)

(2015/C 302/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Westfälische Drahtindustrie GmbH (Hamm, Niemcy); Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (Hamm); Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo C. Stadler i N. Tkatchenko, następnie C. Stadler i S. Budde, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka, R. Sauer i C. Hödlmayr, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata p. Buntschecka)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38344 – Stal sprężająca) zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r., a także stwierdzenie nieważności pisma dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji z dnia 14 lutego 2011 r.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie skargi w zakresie obniżenia grzywiny udzielonego na rzecz Westfälische Drahtindustrie GmbH i na rzecz Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG w decyzji Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 2 pkt 8 decyzji Komisji C (2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38344 – Stal sprężająca) zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.
- 3) Stwierdza się nieważność pisma dyrektora generalnego Dyrekcji Generalnej Komisji ds. Konkurencji z dnia 14 lutego 2011 r.
- 4) Na Westfälische Drahtindustrie, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. i Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. nałożona zostaje solidarnie grzywna w wysokości 15 485 000 EUR.

- 5) Na *Westfälische Drahtindustrie* i *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co.* nałożona zostaje solidarnie grzywna w wysokości 23 370 000 EUR.
- 6) Na *Westfälische Drahtindustrie* nałożona zostaje grzywna w wysokości 7 695 000 EUR.
- 7) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 8) *Westfälische Drahtindustrie*, *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co.* i *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.* pokrywają połowę własnych kosztów, w tym kosztów związanych z postępowaniem w sprawie zastosowania środka tymczasowego. Komisja pokrywa własne koszty i połowę kosztów *Westfälische Drahtindustrie*, *Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co.* i *Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co.*, w tym kosztów związanych z postępowaniem w sprawie zastosowania środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – *Fapricela*/Komisja

(Sprawa T-398/10) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego)

(2015/C 302/44)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: *Fapricela* – *Indústria de Trefilaria, SA* (Ançã, Portugalia) (przedstawiciele: początkowo M. Gorrão-Henriques i S. Roux, a następnie T. Guerreiro, R. Lopes i S. Alberto, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, P. Costa de Oliveira i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez M. Marquesa Mendesa, adwokata)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (Sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (Sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r., w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że *Fapricela* – *Indústria de Trefilaria, SA* naruszyła przepisy art. 101 ust. 1 TFUE, uczestnicząc, poza naruszeniem tych przepisów na rynku iberyjskim, w kartelu obejmującym swym zasięgiem rynek wewnętrzny, a następnie – Europejski Obszar Gospodarczy (EOG), oraz nałożyła na nią grzywnę w kwocie 8 874 000 EUR.

- 2) Kwota grzywny nałożonej na *Fapricela – Indústria de Trefilaria* zostaje ustalona na 8 874 000 EUR.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – *Emesa-Trefilería i Industrias Galycas/Komisja*

(Sprawa T-406/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Artykuł 139 lit. a) regulaminu postępowania przed Sądem)

(2015/C 302/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *Emesa-Trefilería, SA* (Arteixo, Hiszpania) i *Industrias Galycas, SA* (Vitoria, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A. Creus Carreras i A. Valiente Martin)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo V. Bottka i F. Castilla Contreras, następnie V. Bottka i A. Biolan, pełnomocnicy, wspierani przez M. Graya, barrister)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji C (2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca) zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. i decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Emesa-Trefilería SA* i *Industrias Galycas SA* pokrywają własne koszty oraz koszty Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej.
- 3) Na podstawie art. 139 lit. a) regulaminu postępowania przed Sądem zasądza się od Komisji na rzecz Sądu kwotę 1 500 EUR tytułem zwrotu części kosztów poniesionych przez Sąd.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Socitrel/Komisja**(Sprawy T-413/10 i T-414/10) ⁽¹⁾****(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywnien z 2006 r. — Rozsądny termin)**

(2015/C 302/46)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Socitrel – Sociedade Industrial de Trefilaria, SA (Trofa, Portugalia) (przedstawiciele: F. Proença de Carvalho i T. Faria, adwokaci) (sprawa T-413/10); i Companhia Previdente – Sociedade de Controle de Participações Financeiras, SA (Lisbona, Portugalia) (przedstawiciele: D. Proença de Carvalho i J. Caimoto Duarte, adwokaci) (sprawa T-414/10)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, P. Costa de Oliveira i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez M. Marquesa Mendesa, adwokata)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na mocy art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (Sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Sprawy T-413/10 i T-414/10 zostają połączone do celu wydania wyroku.
- 2) Skargi zostają oddalone.
- 3) Socitrel – Sociedade Industrial de Trefilaria, SA i Companhia Previdente – Sociedade de Controle de Participações Financeiras, SA pokrywają, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym również te związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – voestalpine i voestalpine Wire Rod Austria /Komisja**(Sprawa T-418/10) ⁽¹⁾****(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie kwot i cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Jednolite, złożone i ciągle naruszenie — Umowa przedstawicielstwa handlowego — Możliwość przypisania zleceniodawcy mającego znamiona naruszenia zachowania przedstawiciela handlowego — Brak po stronie zleceniodawcy wiedzy o mającym znamiona naruszenia zachowaniu przedstawiciela handlowego — Uczestnictwo w jednej z części składowych naruszenia i wiedza o całościowym planie — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywnien z 2006 r. — Proporcjonalność — Zasada indywidualizacji kar — Nieograniczone prawo orzekania)**

(2015/C 302/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: voestalpine AG (Linz, Austria); i voestalpine Wire Rod Austria GmbH, dawniej voestalpine Austria Draht GmbH (Sankt Peter-Freienstein, Austria) (przedstawiciele: A. Ablasser-Neuhuber, G. Fussenegger, U. Denzel i M. Mayer, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Sauer, V. Bottka, C. Hödlmayr, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata R. Van der Houta)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C(2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 2 pkt 5 decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C(2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.
- 2) Kwota grzywny nałożonej solidarnie na voestalpine AG i na voestalpine Wire Rod Austria GmbH zostaje zmniejszona z 22 mln EUR do 7,5 mln EUR.
- 3) Skarga zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 4) Komisja Europejska pokrywa własne koszty oraz dwie trzecie kosztów poniesionych przez voestalpine i voestalpine Wire Rod Austria.
- 5) Voestalpine i voestalpine Wire Rod Austria pokrywają jedną trzecią własnych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Trafilerie Meridionali/Komisja

(Sprawa T-422/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Jednolite, złożone i ciągłe naruszenie — Proporcjonalność — Zasada indywidualizacji kar i sankcji — Nieograniczone prawo orzekania)

(2015/C 302/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Trafilerie Meridionali SpA, dawniej Emme Holding SpA (Pescara, Włochy) (przedstawiciele: G. Visconti, E. Vassallo di Castiglione, M. Siragusa, M. Beretta i P. Ferrari, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Gencarelli i V. Bottka, następnie V. Bottka i R. Striani, a wreszcie V. Bottka i G. Conte, pełnomocnicy, wspierani przez P. Manziniego, adwokata)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na mocy art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (Sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1 pkt 17 decyzji Komisji C (2010) 4387 z dnia 30 czerwca 2010 r. C(2010) 4387 wersja ostateczna dotyczącej postępowania na mocy art. 101 TFUE oraz art. 53 EOG (Sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r., w zakresie, w jakim Komisja przyjęła w niej uczestnictwo spółki Trafilerie Meridionali SpA, dawniej Emme Holding SpA, w paneuropejskiej części rozpatrywanego naruszenia od dnia 4 marca 1997 r. do dnia 9 października 2000 r., uznała, że to uczestnictwo dotyczyło przewodów splatanych z trzech drutów od dnia 4 marca 1997 r. do dnia 28 lutego 2000 r., oraz stwierdziła uczestnictwo w antykonkurencyjnych praktykach od dnia 30 sierpnia 2001 r. do dnia 10 czerwca 2002 r.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 2 pkt 17 decyzji C (2010) 4387 wersja ostateczna, zmienionej decyzją C (2010) 6676 wersja ostateczna oraz decyzją C (2011) 2269 wersja ostateczna.
- 3) Kwota grzywny nałożonej na Trame zostaje ustalona na 3,2 mln EUR.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) Każda ze stron pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w sprawie T-422/10.
- 6) Trafilerie Meridionali pokrywa, oprócz własnych kosztów, również poniesione przez Komisję koszty związane z postępowaniem w sprawie T-422/10 R.

(¹) Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Redaelli Tecna/Komisja

(Sprawa T-423/10) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Współpraca w toku postępowania administracyjnego — Rozsądny termin)

(2015/C 302/49)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Redaelli Tecna SpA (Milan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Zaccà, M. Todino, E. Cruellas Sada i S. Patuzzo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Gencarelli, L. Prete i V. Bottka, następnie V. Bottka, G. Conte i P. Rossi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności i zmiany decyzji Komisji C (2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 – Stal sprężająca) zmienionej decyzją Komisji C (2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. i decyzją Komisji C (2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) *Redaelli Tecna SpA pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010 r.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – HIT Groep/Komisja

(Sprawa T-436/10) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejski rynek stali sprężającej — Ustalanie cen, podział rynku i wymiana szczególnie chronionych informacji handlowych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE — Zasady dotyczące możliwości przypisania spółce dominującej antykonkurencyjnych praktyk spółki zależnej — Domniemanie rzeczywistego wywierania decydującego wpływu — Rozsądny termin)

(2015/C 302/50)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: HIT Groep BV (Haarlem, Niderlandy) (przedstawiciele: początkowo G. van der Wal, G. Oosterhuis i H. Albers, a następnie G. van der Wal i G. Oosterhuis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Van Nuffel, S. Noë i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 4387 wersja ostateczna z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38344 – Stal sprężająca), zmienionej decyzją Komisji C(2010) 6676 wersja ostateczna z dnia 30 września 2010 r. oraz decyzją Komisji C(2011) 2269 wersja ostateczna z dnia 4 kwietnia 2011 r.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *HIT Groep BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Akzo Nobel i Ackros Chemicals/Komisja

(Sprawa T-485/11) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Europejskie rynki stabilizatorów termicznych — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG — Naruszenie popełnione przez wspólną spółkę zależną — Grzywny — Odpowiedzialność solidarna spółki zależnej i spółek dominujących — Dziesięcioletni termin przedawnienia w odniesieniu do jednej ze spółek dominujących — Decyzja o ponownym wydaniu — Obniżenie kwoty grzywny w odniesieniu do jednej ze spółek dominujących — Przypisanie obowiązku zapłaty obniżonej kwoty spółce zależnej i innej spółce dominującej — Prawo do obrony)

(2015/C 302/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Akzo Nobel NV (Amsterdam, Niderlandy) i Akcros Chemicals Ltd (Warwickshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci C. Swaak i R. Wesseling)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Ronkes Agerbeek i J. Bourke, następnie F. Ronkes Agerbeek i P. Van Nuffel, pełnomocnicy, wspierani przez J. Holmesa, barrister)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38589 – Stabilizatory termiczne) w zakresie, w jakim dotyczy ona Akzo Nobel i Akcros Chemicals, lub ewentualnie wniosek o obniżenie kwoty nałożonych grzywien.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2011 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2009) 8682 wersja ostateczna z dnia 11 listopada 2009 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 81 WE oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38589 – Stabilizatory termiczne).
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 331 z 12.11.2011.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Knauf Insulation Technology/OHIM – Saint Gobain Cristalería (ECOSE)

(Sprawa T-323/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy ECOSE — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ECOSEC FACHADAS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 302/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Knauf Insulation Technology (Visé, Belgia) (przedstawiciel: adwokat K. Manhaeve)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Saint Gobain Cristalería, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Montaña, S. Sebé i I. Carulla)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 kwietnia 2012 r. (sprawa R 259/2011-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Saint Gobain Cristalería, SL a Knauf Insulation Technologies.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Knauf Insulation Technology zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Knauf Insulation Technology/OHIM (Saint Gobain Cristalería (ECOSE TECHNOLOGY))

(Sprawa T-324/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Międzynarodowa rejestracja wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy ECOSE TECHNOLOGY — Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy ECOSEC FACHADAS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 302/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Knauf Insulation Technology (Visé, Belgia) (przedstawiciel: adwokat K. Manhaeve)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Saint Gobain Cristalería, SL (Madryd, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Montaña, S. Sebé i I. Carulla)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 maja 2012 r. (sprawy R 1193/2011-5 i R 1426/2011-5), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Saint Gobain Cristalería, SL a Knauf Insulation Technologies.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 maja 2012 r. (sprawy R 1193/2011-5 i R 1426/2011-5) w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza, z jednej strony, oddaliła odwołanie Knauf Insulation Technology oraz, z drugiej strony, uchyliła decyzję Wydziału Sprzeciwów.
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Knauf Insulation Technology.
- 3) Saint Gobain Cristalería, SL pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Knauf Insulation Technology.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 z 29.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Pilkington Group/Komisja

(Sprawa T-462/12) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Europejski rynek szkła samochodowego — Publikacja decyzji stwierdzającej naruszenie art. 81 WE — Oddalenie wniosku o poufne potraktowanie danych, które miałyby być objęte tajemnicą handlową — Obowiązek uzasadnienia — Poufność — Uzasadnione oczekiwania)

(2015/C 302/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pilkington Group (St Helens, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: J. Scott, S. Wisking, K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors i C. Puech Baron, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer, P. Van Nuffel i G. Meessen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2012) 5718 final z dnia 6 sierpnia 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o poufne potraktowanie złożonego przez Pilkington Group Ltd na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe)

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2012) 5718 final z dnia 6 sierpnia 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o poufne potraktowanie złożonego przez Pilkington Group Ltd na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe) w zakresie, w jakim dotyczy ona wniosku Pilkington Group Ltd dotyczącego motywu 115 decyzji C(2008) 6815 z dnia 12 listopada 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Pilkington Group zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – AGC Glass Europe i in./Komisja (Sprawa T-465/12) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Postępowanie administracyjne — Europejski rynek szkła samochodowego — Publikacja decyzji stwierdzającej naruszenie art. 81 WE — Oddalenie wniosku o zachowanie poufności informacji, które Komisja zamierza opublikować — Obowiązek uzasadnienia — Poufność — Tajemnica zawodowa — Program łagodzenia sankcji — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania)

(2015/C 302/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AGC Glass Europe (Bruksela, Belgia); AGC Automotive Europe SA (Fleurus, Belgia); AGC France SAS (Boussois, Francja); AGC Flat Glass Italia Srl (Cuneo, Włochy); AGC Glass UK Ltd (Northampton, Zjednoczone Królestwo); AGC Glass Germany GmbH (Wegberg, Niemcy) (przedstawiciele: L. Garzaniti, J. Blockx, P. Niggemann, A. Burckett St Laurent, adwokaci, oraz S. Ryan, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Kellerbauer, G. Meessen oraz P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2012) 5719 final z dnia 6 sierpnia 2012 r. w przedmiocie oddalenia wniosku o zachowanie poufności informacji złożonego przez AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd i AGC Glass Germany GmbH na podstawie art. 8 decyzji przewodniczącego Komisji Europejskiej 2011/695/UE z dnia 13 października 2011 r. w sprawie funkcji i zakresu uprawnień urzędnika przeprowadzającego spotkanie wyjaśniające w niektórych postępowaniach z zakresu konkurencji (sprawa COMP/39.125 – Szkło samochodowe).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) AGC Glass Europe SA, AGC Automotive Europe SA, AGC France SAS, AGC Flat Glass Italia Srl, AGC Glass UK Ltd i AGC Glass Germany GmbH zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Cactus/OHIM – Del Rio Rodríguez (CACTUS OF PEACE CACTUS DE LA PAZ)

(Sprawa T-24/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego CACTUS OF PEACE CACTUS DE LA PAZ — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy CACTUS i wcześniej graficzny wspólnotowy znak towarowy Cactus — Rzeczywiste używanie wcześniej znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 76 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 302/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cactus SA (Bertrange, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat K. Manhaeve)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Isabel Del Rio Rodríguez (Malaga, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 października 2012 r. (sprawa R 2005/2011-2), dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Cactus SA a Isabel Del Rio Rodríguez.

Sentencja

- 1) Punkt 1 sentencji decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 października 2012 r. (sprawa R 2005/2011-2) jest nieważny w zakresie w jakim oddala sprzeciw z tego powodu, że usługi „sprzedaży detalicznej roślin i kwiatów naturalnych, ziaren; owoców i warzyw świeżych” z klasy 35 nie były objęte wcześniejszymi znakami towarowymi.
- 2) Punkt 2 sentencji ww. decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 października 2012 r. jest nieważna w zakresie w jakim uchyla część decyzji Wydziału Sprzeciwów uwzględniającą sprzeciw oparty na „kwiatkach i roślinach naturalnych; ziarnach”, towarach z klasy 31, a także pkt 1 sentencji tej samej decyzji, oparty na tych samych towarach.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Cactus SA pokrywa jedną trzecią kosztów poniesionych przez strony przed Sądem. OHIM pokrywa dwie trzecie tych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Dennekamp/Parlament(Sprawa T-115/13) ⁽¹⁾

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty związane z przynależeniem przez pewnych członków Parlamentu do uzupełniającego systemu emerytalnego — Odmowa udzielenia dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony prywatności i integralności osoby fizycznej — Artykuł 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 — Przekazywanie danych osobowych — Warunki dotyczące konieczności przekazu danych osobowych i ryzyka naruszenia uprawnionych interesów osoby, której dotyczą dane)

(2015/C 302/57)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gert-Jan Dennekamp (Giethoorn, Niderlandy) (przedstawiciele: O. Brouwer, T. Oeyen i E. Raedts, adwokaci)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Lorenz i N. Görlitz, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Republika Finlandii (przedstawiciel: H. Leppo, pełnomocnik); Królestwo Szwecji (przedstawiciele: początkowo A. Falk, C. Meyer-Seitz, S. Johannesson i U. Persson, następnie A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson, L. Swedenborg, C. Hagerman i F. Sjövall, pełnomocnicy); oraz Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) (przedstawiciele: A. Buchta et U. Kallenberger, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu A (2012) 13180 z dnia 11 grudnia 2012 r. odmawiającej skarżącemu dostępu do określonych dokumentów dotyczących objęcia niektórych członków Parlamentu dodatkowym systemem ubezpieczeń emerytalnych.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu A (2012) 13180 z dnia 11 grudnia 2012 r. odmawiającej Gertowi-Janowi Dennekampowi dostępu do pewnych dokumentów związanych z przynależeniem pewnych członków Parlamentu Europejskiego do uzupełniającego systemu emerytalnego w zakresie, w jakim odmawia mu się udzielenia dostępu do nazwisk 65 członków Parlamentu, będących skarżącymi w sprawach prowadzących do wydania postanowienia z dnia 15 grudnia 2010 r. Albertini i in. oraz Donnelly/Parlament (T-219/09 i T-326/09, Zb.Orz., EU:T:2010:519), a także wyroku z dnia 18 października 2011 r., Purvis/Parlament (T-439/09, Zb.Orz., EU:T:2011:600).
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji A (2012) 13180 w zakresie, w jakim Parlament odmówił udzielenia dostępu do nazwisk członków Parlamentu objętych uzupełniającym systemem emerytalnym, którzy, jako członkowie zgromadzenia plenarnego Parlamentu rzeczywiście wzięli udział w głosowaniach dotyczących dodatkowego systemu emerytalnego w dniach: 24 kwietnia 2007 r., 22 kwietnia 2008 r. i 10 maja 2012 r.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Parlament pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez G.J. Dennekampa.
- 5) Gert-Jan Dennekamp pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

6) Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD), Republika Finlandii i Królestwo Szwecji pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Deutsche Rockwool Mineralwoll/OHIM – Recticel (λ)

(Sprawa T-215/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny wspólnotowy znak towarowy λ — Rzeczywiste używanie — Używanie jako części złożonego znaku towarowego — Dowód używania — Artykuł 15 i art. 51 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 302/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Rockwool Mineralwoll GmbH & Co. OHG (Gladbeck, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Krenzel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo L. Rampini, następnie P. Bullock i N. Bambara, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Recticel SA (Bruksela, Belgia)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 lutego 2013 r. (sprawa R 112/2012-5) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Deutsche Rockwool Mineralwoll GmbH & Co. OHG a Recticel SA.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona, a w pozostałym zakresie oddalona.
- 2) Deutsche Rockwool Mineralwoll GmbH & Co. OHG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Portugalia/Komisja

(Sprawa T-314/13) ⁽¹⁾

[Fundusz Spójności — Rozwój infrastruktury portowej w autonomicznym regionie Madery (port w Caniçal) — Zmniejszenie pomocy finansowej — Niezachowanie terminu wydania decyzji — Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych]

(2015/C 302/59)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów M. Gorjão-Henriquesa i J. da Silva Sampaia)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i D. Recchia, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji C (2013) 1870 final z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej przyznanej Republice Portugalskiej z Funduszu Spójności na rzecz projektu „Rozwój infrastruktury portowej w autonomicznym regionie Madery – Port w Caniçal”, Madera (Portugalia).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C (2013) 1870 final z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie zmniejszenia pomocy finansowej przyznanej Republice Portugalskiej z Funduszu Spójności na rzecz projektu „Rozwój infrastruktury portowej w autonomicznym regionie Madery – Port w Caniçal”, Madera (Portugalia).
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. Westermann Lernspielverlag/OHIM – Diset (bambinoLÜK)
(Sprawa T-333/13) (¹)

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego bambinoLÜK — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy BAMBINO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2015/C 302/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Westermann Lernspielverlag GmbH (Brunszwik, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Nordemann i M. Maier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Diset, SA (Barcelona, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 kwietnia 2013 r. (sprawa R 1323/2012-2), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Diset, SA a Westermann Lernspielverlag GmbH.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Westermann Lernspielverlag GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – CSF/Komisja(Sprawa T-337/13) ⁽¹⁾

(Zbliżanie ustawodawstw — Dyrektywa 2006/42/WE — Maszyny noszące oznakowanie „CE” — Zasadnicze wymagania w zakresie bezpieczeństwa — Zagrożenia dla bezpieczeństwa osób — Klauzula ochronna — Decyzja Komisji stwierdzająca zasadność krajowego środka w postaci zakazu wprowadzania do obrotu — Przesłanki zastosowania klauzuli ochronnej — Oczywisty błąd w ocenie — Równość traktowania)

(2015/C 302/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: CSF Srl (Grumolo delle Abbadesse, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Santoro, S. Armellini i R. Bugaro)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos, pełnomocnik, wspomagany przez adwokata M. Pappalarda)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: początkowo V. Pasternak Jørgensen i M. Wolff, następnie M. Wolff, C. Thorning, U. Melgaard i N. Lyshøj, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2013/173/UE z dnia 8 kwietnia 2013 r. w sprawie środka podjętego przez Danię zgodnie z art. 11 dyrektywy 2006/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającego zakaz użycia określonego typu wielozadaniowych maszyn do robót ziemnych (Dz.U. L 101, s. 29).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) CSF Srl pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską w niniejszym postępowaniu, jak i w ramach związanego z nim postępowania w sprawie wniosku o zastosowanie środków tymczasowych.
- 3) Królestwo Danii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 10.8.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – TVR Automotive/OHIM – TVR Italia (TVR ITALIA)(Sprawa T-398/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego TVR ITALIA — Wcześniejsze słowne, krajowy i wspólnotowy, znaki towarowe TVR — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 — Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009]

(2015/C 302/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: TVR Automotive Ltd (Whiteley, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo G. Schneider i S. Hanne, następnie J. Crespo Carillo, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: TVR Italia Srl (Canosa, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 maja 2013 r. (sprawa R 823/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Muadib Beteiligung GmbH a TVR Italia Srl

Sentencja

- 1) *Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 14 maja 2013 r. (sprawa R 823/2011-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Muadib Beteiligung GmbH a TVR Italia Srl.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *OHIM i TVR Italia Srl zostają obciążeni kosztami.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Hiszpania/Komisja

(Sprawa T-561/13) ⁽¹⁾

[EFOGR — Sekcja Gwarancji — EFRG i EFRROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Program rozwoju obszarów wiejskich dla Galicji (2007-2013) — Środki wsparcia rozwoju obszarów wiejskich — Dodatki wyrównawcze z tytułu niekorzystnych warunków naturalnych — Wydatki poniesione przez Hiszpanię — Kontrole na miejscu — Obowiązek dokonania spisu zwierząt — Artykuł 10 ust. 2 i 4 oraz art. 14 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1975/2006 — Artykuł 35 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 — Postępowanie zaoczne]

(2015/C 302/63)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo N. Díaz Abad, następnie M. Sampol Pucurull, abogados del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Galindo Martín i P. Rossi, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji 2013/433/UE z dnia 13 sierpnia 2013 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 219, s. 49), w zakresie w jakim dotyczy ona wydatków poniesionych przez Królestwo Hiszpanii w wysokości 757 968,97 EUR.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 367 z 14.12.2013.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Australian Gold/OHIM – Effect Management & Holding (HOT)

(Sprawa T-611/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Graficzny znak towarowy HOT — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Brak charakteru opisowego — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009 — Odwołanie wzajemne w postępowaniu przed izbą odwoławczą — Artykuł 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 216/96 — Skarga wzajemna w postępowaniu przed Sądem — Artykuł 134 § 3 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.]

(2015/C 302/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Australian Gold LLC (Indianapolis, Indiana, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: A. Poch i S. Hanne, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Effect Management & Holding GmbH (Vöcklabruck, Austria) (przedstawiciel: adwokat H. Pernez)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 września 2013 r. (sprawa R 1881/2012-4), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Australian Gold LLC a Effect Management & Holding GmbH

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 10 września 2013 r. (sprawa R 1881/2012-4) w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza pozostawiła w niej bez rozpoznania wnioski Australian Gold LLC dotyczący „środków do czyszczenia, polerowania, szorowania i ścierania” należących do klasy 3 oraz „środków higienicznych do celów medycznych” należących do klasy 5, oraz w zakresie, w jakim uchyliła i zmieniła decyzję Wydziału Unieważnień dotyczącą „produktów perfumeryjnych, olejków eterycznych, kosmetyków, w szczególności szamponów, żeli pod prysznic, balsamów do ciała, kremów do twarzy”, należących do klasy 3.
- 2) Odwołanie Effect Management & Holding GmbH wniesione do Izby Odwoławczej zostaje oddalone w zakresie, w jakim dotyczy „produktów perfumeryjnych, olejków eterycznych, kosmetyków, w szczególności szamponów, żeli pod prysznic, balsamów do ciała, kremów do twarzy”.

- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Wniosek o zmianę decyzji złożony przez Effect Management & Holding zostaje oddalony.
- 5) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

**Wyrok Sądu z dnia 14 lipca 2015 r. – Genossenschaftskellerei Rosswag-Mühlhausen/OHIM
(Lembergerland)**

(Sprawa T-55/14) ⁽¹⁾

**[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego
Lembergerland — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Znak towarowy wina, który zawiera
oznaczenia geograficzne — Artykuł 7 ust. 1 lit. j) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]**

(2015/C 302/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Genossenschaftskellerei Rosswag-Mühlhausen eG (Vaihingen an der Enz, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Steffan)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Poch, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 listopada 2013 r. (sprawa R 566/2013-1), dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego Lembergerland jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Genossenschaftskellerei Rosswag-Mühlhausen eG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

**Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – The Smiley Company/OHIM – The Swatch Group Management
Services (HAPPY TIME)**

(Sprawa T-352/14) ⁽¹⁾

**[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego
wspólnotowego znaku towarowego HAPPY TIME — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak
towarowy HAPPY HOURS — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1
lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]**

(2015/C 302/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Smiley Company SPRL (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci I.M. Helbig, P. Hansmersmann i S. Rengshausen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: The Swatch Group Management Services AG (Biel, Szwajcaria)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 lutego 2014 r. (sprawa R 1497/2013-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między The Swatch Group Management Services AG a The Smiley Company SPRL.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) The Smiley Company SPRL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 245 z 28.7.2014.

Wyrok Sądu z dnia 15 lipca 2015 r. – Thierry Rouffaud/ESDZ

(Sprawa T-457/14 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego do zadań pomocniczych — Przekształcenie umowy — Zasada zgodności skargi z zażaleniem — Artykuł 91 ust. 2 regulaminu pracowniczego urzędników)

(2015/C 302/67)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Thierry Rouffaud (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo M. de Abreu Caldas, D. de Abreu Caldas i J. N. Louis, następnie J. N. Louis i N. de Montigny, avocats)

Druga strona postępowania: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) (przedstawiciele: S. Marquardt i M. Silva, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. Rouffaud/SEAE (F-59/13, RecFP, EU:F:2014:49) i mające na celu uchylenie tego wyroku.

Sentencja

- 1) Wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. Rouffaud/SEAE (F-59/13, RecFP, EU:F:2014:49) zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do Sądu do spraw Służby publicznej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 11.8.2014.

Wyrok Sądu z dnia 16 lipca 2015 r. – Roland SE/OHIM – Louboutin (Czerwony niuans naniesiony na podeszwę buta)

(Sprawa T-631/14) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego mającego postać niuansu naniesionego na podeszwę buta — Wcześniejszego międzynarodowy graficzny znaku towarowy my SHOES — Względna podstawa odmowy — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2015/C 302/68)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Roland SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: C. Onken i O. Rauscher, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: S. Pétrequin i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Strona postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM, interwenient przed Sądem: Christian Louboutin (Paryż, Francja) (przedstawiciel: T. van Innis, avocat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie R 1591/2013 1 dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Roland SE i M. Christian Louboutin

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Roland SE zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 z 27.10.2014.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 czerwca 2015 r. – Close i Cegelec/Parlament

(Sprawa T-259/15 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Procedura przetargowa — Budowa centrali energetycznej — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2015/C 302/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: SA Close (Harzé-Aywaille, Belgia); i Cegelec (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.-M. Rikkers i J.-L. Teheux)

Strona pozwana: Parlament Europejski (M. Rantala, M. Mraz i F. Poilvache, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji z dnia 19 marca 2015 r., w której Parlament odrzucił ofertę złożoną przez skarżące w ramach przetargu INLO-D-UPIL-T-14-A04 na zamówienie publiczne na roboty budowlane, dotyczące części 73 (centrali energetycznej) w ramach „Projektu rozbudowy i modernizacji budynku im. Konrada Adenauera w Luksemburgu”, oraz decyzji z tego samego dnia, w której wspomniane zamówienie zostało przyznane innemu oferentowi

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2015 r. – Kłymenko/Rada**(Sprawa T-245/15)**

(2015/C 302/70)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ołeksandr Wiktorowicz Kłymenko (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: B. Kennelly i J. Pobjoy, barristers, oraz R. Gherson, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/364 z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 25) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/357 z dnia 5 marca 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. L 62, s. 1) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EU) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami), nie mają zastosowania do skarżącego ze względu na ich bezprawność;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący utrzymuje, że Rada przyjęła decyzję 2015/364 (zwaną dalej „decyzją”) i rozporządzenie wykonawcze 2015/357 (zwane dalej „rozporządzeniem”) (oba akty zwane dalej „zaskarżonymi środkami”) w oparciu o niewłaściwą podstawę prawną. Artykuł 29 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej nie jest właściwą podstawą prawną dla przyjęcia decyzji, gdyż w zarzutach wobec skarżącego nie wskazano, że jest on osobą, która naruszyła zasady demokracji na Ukrainie lub pozbawiała naród ukraiński korzyści z trwałego rozwoju ich państwa (w rozumieniu art. 23 TUE oraz ogólnych postanowień zawartych w art. 21 ust. 2 TUE). Ponieważ decyzja jest niezgodna z prawem, Rada nie mogła posłużyć się art. 215 ust. 2 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, aby przyjąć rozporządzenie.
2. Zarzut drugi, w którym skarżący twierdzi, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie, uznając, że skarżący spełnia kryteria umieszczenia jego nazwiska w art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EU) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami). Przeciwko skarżącemu nie toczy się żadne postępowanie karne „w związku ze sprzeniewierzeniem środków publicznych lub mienia publicznego”, ani w związku z „nadużyciem, stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną w celu zapewnienia sobie lub osobie trzeciej nieuzasadnionych korzyści”.

3. Zarzut trzeci, w którym skarżący podnosi, że Rada naruszyła jego prawo do obrony oraz prawo do dobrej administracji i skutecznego środka prawnego. W szczególności Rada nie zbadała w sposób staranny i bezstronny, czy stawiane skarżącemu zarzuty mające uzasadniać decyzję o utrzymaniu jego nazwiska w wykazie są zasadne w świetle oświadczeń skarżących złożonych przed podjęciem tej decyzji.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżący utrzymuje, że Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia poprzez nienależyte uzasadnienie decyzji o utrzymaniu jego nazwiska w wykazie.
5. Zarzut piąty, w którym skarżący twierdzi, że Rada w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszyła jego prawa podstawowe, w tym prawo do ochrony własności oraz dobrego imienia. Zaskarżone środki w znacznym stopniu wpływają na sytuację skarżącego, zarówno jeśli chodzi o jego sytuację majątkową, jak też jego reputację na świecie. Rada nie wykazała, że zamrożenie jego aktywów i zasobów gospodarczych ma związek z jakimkolwiek prawnie uzasadnionym celem lub jest nim uzasadniona, ani tym bardziej że jest proporcjonalne do tego celu.
6. Zarzut szósty, podniesiony w kontekście zarzutu bezprawności, zgodnie z którym, gdyby, wbrew argumentom podniesionym w ramach zarzutu drugiego, art. 1 ust. 1 decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) oraz art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EU) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. (ze zmianami) interpretować w ten sposób, że obejmują a) wszelkie dochodzenia wszczęte przez ukraińskie władze, niezależnie od tego, czy w ich sprawie wydano jakiegokolwiek orzeczenie bądź wszczęto postępowanie mające na celu ich kontrolę lub nadzór nad nim; lub b) „każde nadużycie stanowiska przez osobę piastującą funkcję publiczną w celu zapewnienia sobie lub osobie trzeciej nieuzasadnionych korzyści”, niezależnie od tego, czy w sprawie postawiono zarzut sprzeniewierzenia środków publicznych, takie kryterium umieszczenia w wykazie, z uwagi na jego arbitralny zakres i treść wynikające z tak szerokiej interpretacji, nie miałyby podstaw prawnych lub byłyby nieproporcjonalne w świetle celów decyzji i rozporządzenia. Przepis taki byłby zatem bezprawny.

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2015 r. – AlzChem/Komisja

(Sprawa T-284/15)

(2015/C 302/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AlzChem (Trostberg, Niemcy) (przedstawiciele: P. Alexiadis, Solicitor, A. Borsos i I. Georgiopoulos, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Komisji z dnia 15 października 2014 r. na podstawie art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie pomocy państwa SA.33797 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2011/CP) przyznanej przez Słowację na rzecz NCHZ;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję błędu polegającego na stwierdzeniu, że kontynuacja działalności NCHZ na podstawie decyzji rady wierzycieli nie stanowiła pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE
 - Komisja naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że Novácke chemické závody, a. s. v konkurze (NCHZ) nie uzyskały żadnej korzyści w czasie, kiedy kontynuowały swoją działalność po decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych. Komisja również naruszyła prawo i dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, że decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych o kontynuowaniu działalności NCHZ nie można przypisać państwu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku uzasadnienia, zapisanego w art. 296 TFUE, w odniesieniu do przypisania państwu decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych
 - Komisja nie przedstawiła uzasadnienia w odniesieniu do zatwierdzenia decyzji rady wierzycieli i wierzycieli zabezpieczonych przez sąd w Trenčinie. Komisja nie przedstawiła także uzasadnienia w odniesieniu do prawa weta wierzycieli zabezpieczonych dotyczącego kontynuowania działalności przez NCHZ na podstawie słowackiego prawa upadłościowego.

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2015 r. – Syria Steel i Al Buroj Trading/Rada

(Sprawa T-285/15)

(2015/C 302/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Syria Steel SA (Homs, Syria); Al Buroj Trading (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: V. Davies, solicitor, T. Eicke, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/255/WPZiB z dnia 31 maja 2013 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 147, s. 14), ze zmianami, lub decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2015/383 z dnia 6 marca 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii (Dz.U. L 64, s. 41) w zakresie w jakim dotyczą one skarżących;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 36/2012 z dnia 18 stycznia 2012 r. w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii oraz uchylające rozporządzenie (UE) nr 442/2011 (Dz.U. L 16, s. 1), ze zmianami, lub rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/375 z dnia 6 marca 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii (Dz.U. L 64, s. 10) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżących;
- zasądzenie od Unii Europejskiej na rzecz skarżących odszkodowania,
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku podstawy prawnej dla zastosowania wobec skarżących środków ograniczających lub oczywistego błędu w ocenie, gdyż między skarżącymi a osobami lub podmiotami, które Unia planowała w założeniu objąć środkami ograniczającymi, czyli osobami lub podmiotami wspierającymi reżim syryjski lub czerpiącymi z niego korzyści, nie ma żadnych racjonalnych powiązań.
2. Zarzut drugi, w ramach którego skarżący podnoszą, że zaskarżone decyzje i rozporządzenia Rady stanowią naruszenie ich praw podstawowych, których ochrona wynika z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej lub europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka, w tym prawa do dobrej administracji, prawa do obrony, obowiązku uzasadnienia i domniemania niewinności, prawa do skutecznego środka prawnego i sprawiedliwego procesu, swobody prowadzenia działalności gospodarczej oraz prawa własności.

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2015 r. – KF/SATCEN

(Sprawa T-286/15)

(2015/C 302/73)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KF (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Kunst)

Strona pozwana: Centrum Satelitarne Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności/uchylenie decyzji komisji odwoławczej z dnia 26 stycznia 2015 r., doręczonej skarżącej w dniu 23 marca 2015 r., którą oddalono oba jej odwołania. Skarżąca powołuje się na brak zastosowania art. 28.6. regulaminu pracowniczego SATCEN⁽¹⁾, opierając się na art. 277 TFUE;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji SATCEN z dnia 5 lipca 2013 r. oddalającej wniosek skarżącej o udzielenie pomocy;
- stwierdzenie nieważności decyzji SATCEN z dnia 5 lipca 2013 r. o zawieszeniu skarżącej w obowiązkach służbowych oraz wszczęciu wobec niej postępowania dyscyplinarnego, ewentualnie zbadanie legalności tych decyzji w ramach żądania dotyczącego usunięcia skarżącej ze stanowiska;
- stwierdzenie nieważności decyzji SATCEN z dnia 28 lutego 2014 r. o usunięciu skarżącej ze stanowiska;
- zasądzenie od SATCEN na rzecz skarżącej odszkodowania za szkodę majątkową w wysokości równej wynagrodzeniu i innym świadczeniom należnym za okres, do końca którego miała trwać jej umowa o pracę, oraz zadośćuczynienia za doznane przez nią krzywdy, w kwocie wstępnie wycenionej przez skarżącą w oparciu o zasadę słuszności na 500 000 EUR;
- obciążenie SATCEN kosztami postępowania wraz z odsetkami w wysokości 8 %.

Zarzuty i główne argumenty

1. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności decyzji komisji odwoławczej SATCEN z dnia 26 stycznia 2015 r. skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego i rzetelnego postępowania:
 - Komisja odwoławcza zignorowała większość okoliczności faktycznych i prawnych, na które powołała się skarżąca, i w minimalnym tylko zakresie zajęła się szeregiem naruszeń jej praw podstawowych.
2. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji SATCEN z dnia 5 lipca 2013 r. o odmowie udzielenia pomocy na podstawie art. 2.6 regulaminu pracowniczego SATCEN, skarżąca podnosi dwa zarzuty:
 - Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku udzielenia pomocy na podstawie art. 2.6 regulaminu pracowniczego SATCEN oraz praw skarżącej na gruncie art. 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
 - Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 12a regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej oraz praw skarżącej na gruncie art. 31 karty.
3. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności decyzji SATCEN o zawieszeniu skarżącej w obowiązkach służbowych oraz wszczęciu wobec niej postępowania dyscyplinarnego, skarżąca podnosi trzy zarzuty:
 - Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia zasady bezstronności, prawa do dobrej administracji oraz nadużycia władzy.
 - Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa skarżącej do obrony, art. 1.1 i art. 2 załącznika IX do regulaminu pracowniczego SATCEN oraz nadużycia władzy.
 - Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności.
4. Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności decyzji SATCEN z dnia 28 lutego 2014 r. o usunięciu skarżącej ze stanowiska skarżąca podnosi cztery zarzuty.
 - Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa skarżącej do obrony, art. 10.1 załącznika IX do regulaminu pracowniczego SATCEN oraz prawa do dobrej administracji.
 - Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady bezstronności.
 - Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia zasady prawdy materialnej w odniesieniu do okoliczności, na jakie powołał się organ powołujący, prawa do ujawnienia informacji pomocnych w udowodnieniu jej niewinności oraz zasady domniemania niewinności.
 - Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy. W sprawozdaniu dyrektora nie ma mowy o okolicznościach faktycznych, na które skarżyła się skarżąca. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej błędnie odmówił zwrócenia się do dyrektora o wskazanie konkretnych zachowań, których miała dopuścić się skarżąca.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2009/747/WPZiB z dnia 14 września 2009 r. w sprawie Regulaminu pracowniczego Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej (Dz.U. L 276, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2015 r. – ArcelorMittal Ruhrort/Komisja**(Sprawa T-294/15)**

(2015/C 302/74)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: ArcelorMittal Ruhrort GmbH (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i G. Engel Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – Niemcy, wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych zgodnie z art. 264 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Skarżąca podnosi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi pomocy, ponieważ ani nie przyznano środków państwowych, ani z nich nie zrezygnowano. Ograniczenie dopłat EEG nie nastąpiło również w sposób selektywny. Ponadto nie zakłóca konkurencji i nie ogranicza też handlu na rynku wewnętrznym.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE

Jeżeli miałyby, wbrew opinii skarżącej, zachodzić pomoc, to zdaniem skarżącej pozwana w każdym razie nie mogła wystąpić z jakimkolwiek żądaniem zwrotu na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE. Ograniczenie dopłat EEG nie stanowi bowiem żadnej nowej pomocy, ponieważ uchwalone przez nią poprzednie przepisy w zasadniczych aspektach takie same pod względem treści zostały zatwierdzone przez pozwaną już w 2002 r.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Skarżąca utrzymuje następnie, że decyzja narusza art. 107 ust. 3 TFUE i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Pozwana nie miała prawa do kontroli okoliczności faktycznych zbadanych na podstawie swoich wytycznych w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na ochronę środowiska i energii na okres 2014-2020 opublikowanych dnia 28 czerwca 2014. Powinna była natomiast zastosować wytyczne opublikowane w 2008 r. Pozwana powinna była, opierając się na kryteriach z 2008 r., dojść do wniosku, że utrzymywana pomoc państwa jest zgodna z rynkiem wewnętrznym.

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

Skarżąca wskazuje wreszcie, że pozwana przyjmując zaskarżoną decyzję w ramach postępowania w sprawie nowej pomocy państwa naruszyła zasadę pewności prawa oraz art. 108 ust. 1 TFUE. W zakresie, w jakim pozwana zezwoliła na wcześniejsze przepisy EEG 2012, powinna była wydać decyzję w ramach postępowania w sprawie istniejącej pomocy a nie w sprawie nowej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2015 r. – Deutsche Edelstahlwerke/Komisja

(Sprawa T-319/15)

(2015/C 302/75)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Edelstahlwerke GmbH (Witten, Niemcy) (przedstawiciele: H. Janssen i S. Altenschmidt, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 8786 final z dnia 25 listopada 2014 r. w postępowaniu w sprawie pomocy państwa SA.33995 (2013) (ex 2013/NN) – Niemcy, wsparcie dla energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz zmniejszone dopłaty EEG dla odbiorców energochłonnych zgodnie z art. 264 TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Skarżąca podnosi, że zmniejszenie dopłaty EEG nie stanowi pomocy, ponieważ ani nie przyznano środków państwowych, ani z nich nie zrezygnowano. Ograniczenie dopłat EEG nie nastąpiło również w sposób selektywny. Ponadto nie zakłóca konkurencji i nie ogranicza też handlu na rynku wewnętrznym.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE

Jeżeli miałyby, wbrew opinii skarżącej, zachodzić pomoc, to zdaniem skarżącej pozwana w każdym razie nie mogła wystąpić z jakimkolwiek żądaniem zwrotu na podstawie art. 108 ust. 3 TFUE. Ograniczenie dopłat EEG nie stanowi bowiem żadnej nowej pomocy, ponieważ uchwalone przez nią poprzednie przepisy w zasadniczych aspektach takie same pod względem treści zostały zatwierdzone przez pozwaną już w 2002 r.

3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Skarżąca utrzymuje następnie, że decyzja narusza art. 107 ust. 3 TFUE i zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Pozwana nie miała prawa do kontroli okoliczności faktycznych zbadanych na podstawie swoich wytycznych w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na ochronę środowiska i energii na okres 2014-2020 opublikowanych dnia 28 czerwca 2014. Powinna była natomiast zastosować wytyczne opublikowane w 2008 r. Pozwana powinna była, opierając się na kryteriach z 2008 r., dojść do wniosku, że utrzymywana pomoc państwa jest zgodna z rynkiem wewnętrznym

4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 108 ust. 1 TFUE i zasady pewności prawa

Skarżąca wskazuje wreszcie, że pozwana przyjmując zaskarżoną decyzję w ramach postępowania w sprawie nowej pomocy państwa naruszyła zasadę pewności prawa oraz art. 108 ust. 1 TFUE. W zakresie, w jakim pozwana zezwoliła na wcześniejsze przepisy EEG 2012, powinna była wydać decyzję w ramach postępowania w sprawie istniejącej pomocy a nie w sprawie nowej pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2015 r. – Modas Cristal/OHIM – Zorlu Tekstil Ürünleri Pazarlama (KRISTAL)

(Sprawa T-345/15)

(2015/C 302/76)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Modas Cristal, SL (Santa Lucía, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Manresa Medina)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Zorlu Tekstil Ürünleri Pazarlama Anonim Sirketi (Denizli, Turcja)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Zorlu Tekstil Ürünleri Pazarlama Anonim Sirketi

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „KRISTAL” – zgłoszenie nr 10 574 473

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 kwietnia 2015 r. w sprawie R 341/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, uznając za ustalone używanie hiszpańskiego znaku towarowego nr 2 569 089 „MODAS CRISTAL”, klasa 35, a także, że nowe zgłoszenie nie jest do pogodzenia z hiszpańskimi znakami nr 2 569 089 „MODAS CRISTAL”, klasa 35, i nr 2 763 821 „home CRISTAL”, klasa 24;
- obciążenie OHIM i interwenientów popierających ewentualnie jego żądania kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2015 r. – Bank Tejarat/Rada**(Sprawa T-346/15)**

(2015/C 302/77)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Bank Tejarat (Teheran, Iran) (przedstawiciele: S. Zaiwalla, P. Reddy, A. Meskarian, solicitors, M. Brindle, QC, oraz R. Blakeley, barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/556 z dnia 7 kwietnia 2015 r. zmieniającej decyzję Rady 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 92, s. 101) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/549 z dnia 7 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 92, s. 12) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE
 - Zaskarżone środki naruszają art. 266 TFUE, gdyż Rada nie podjęła wszelkich niezbędnych środków w celu wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie T-176/12.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady powagi rzeczy osądzonej
 - Zaskarżone środki naruszają zasady powagi rzeczy osądzonej, pewności prawa lub ostateczności orzeczeń.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej
 - Zaskarżone środki naruszają zasadę efektywności, prawo do skutecznej ochrony sądowej oraz prawa skarżącej wynikające z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej lub art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka, gdyż ich przyjęcie niweluje skutki wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie T-176/12.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do dobrej administracji
 - Zaskarżone środki naruszają prawo skarżącej do dobrej administracji, gdyż Rada nie traktowała jej w sposób bezstronny ani sprawiedliwy.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do poszanowania dobrego imienia oraz prawa własności
 - Zaskarżone środki godzą w prawa skarżącej wynikające z art. 7 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej lub art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i art. 1 Protokołu nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka lub zasadę proporcjonalności.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia
 - Rada odpowiednio nie uzasadniła zaskarżonych środków, skutkiem czego skarżąca nie mogła odpowiednio ustosunkować się do stawianych jej zarzutów.
7. Zarzut siódmy dotyczący oczywistego błędu w ocenie
 - Materialnoprawne kryteria umieszczenia w wykazie w każdym razie nie zostały spełnione, zaś wskutek przyjęcia zaskarżonych środków Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdyż zarzuty, na jakie się powołała w ich uzasadnieniu są nieprawdziwe, a kryteria umieszczenia w wykazie nie zostały spełnione.

Skarga wniesiona w dniu 4 lipca 2015 r. – ADR Center/Komisja

(Sprawa T-364/15)

(2015/C 302/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ADR Center Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat L. Tantalò)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2015) 3117 wersja ostateczna z dnia 4 maja 2015 r.,
- tytułem pomocniczym, uznanie za kwalifikowalne wszystkich kosztów uznanych przez Komisję za niedopuszczalne,
- obciążenie strony pozwanej i ewentualnych interwenientów poniesionymi przez stronę skarżącą kosztami oraz kosztami tego postępowania w kwocie określonej przez Sąd zgodnie z zasadą słuszności.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że Komisja nie jest uprawniona do wydania nakazu odzyskania środków w sprawach z zakresu zobowiązań umownych.
 2. Zarzut drugi dotyczący stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że decyzja ta jest oparta na błędach w ustaleniach faktycznych i błędach w ocenie.
 3. Zarzut trzeci dotyczący stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że Komisja nadużyła swojej władzy.
 4. Zarzut czwarty dotyczący stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, że Komisja uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2015 r. – Alcosmos Consulting/EBC**(Sprawa T-368/15)**

(2015/C 302/79)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Alcosmos Consulting (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat F. Rodolaki)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi wszczynającej postępowanie za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady Zarządzającej Europejskiego Banku Centralnego z dnia 28 czerwca 2015 r. i z dnia 6 lipca 2015 r., a tytułem żądania ewentualnego, uchylene tych decyzji, oraz
- zasądzenie na rzecz strony skarżącej odszkodowania w wysokości 1 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Europejski Bank Centralny (EBC) naruszył art.14 ust. 4 statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC), gdyż oddalenie przez EBC złożonego przez Bank Grecji wniosku o zwiększenie nadzwyczajnego wsparcia płynności (Emergency Liquidity Assistance – ELA) dla greckich banków nie wpłynęłoby na realizację celów i zadań ESBC.
2. W zarzucie drugim strona skarżąca twierdzi, że Europejski Bank Centralny (EBC) naruszył art. 4 i 5 TUE, gdyż oddalając wniosek Banku Grecji działał *ultra vires*.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że EBC działał, kierując się względami natury politycznej, a tym samym naruszył art. 130 TFUE, który wyraża niezależność EBC.
4. W ramach zarzutu czwartego strona skarżąca podnosi, że zaskarżone decyzje EBC nie spełniają kryterium proporcjonalności, gdyż popieranie sprawnego działania systemów płatniczych, o którym mowa w art. 127 st. 2 TFUE, jest jednym z czterech podstawowych zadań, które mają być realizowane za pośrednictwem Eurosystemu, podczas gdy przyznanie dodatkowego ELA greckim bankom byłoby mniej szkodliwe dla realizacji celów EBC, gdyż wywarłoby co najwyżej znikome skutki dla wdrażania jednolitej polityki monetarnej.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2015 r. – VM Vermögens-Management/OHIM – DAT Vermögensmanagement (Vermögensmanufaktur)**(Sprawa T-374/15)**

(2015/C 302/80)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* VM Vermögens-Management GmbH (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Dolde i P. Homann)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* DAT Vermögensmanagement GmbH (Baldham, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „Vermögensmanufaktur” – wspólnotowy znak towarowy nr 8 770 042

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie R 418/2014-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 76 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2015 r. – Loops/OHIM (Kształt szczoteczki do zębów)

(Sprawa T-385/15)

(2015/C 302/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Loops, LLC (Ferndale, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat T. Schmidpeter)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską trójwymiarowego znaku towarowego (Kształt szczoteczki do zębów) – zgłoszenie nr 1 187 189

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 kwietnia 2015 r. w sprawie R 1917/2014-2

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zezwolenie na publikację międzynarodowej rejestracji w klasach objętych zgłoszeniem nr 1 187 198
- obciążenie OHIM kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;

Skarga wniesiona w dniu 17. Juli 2015 r. – Aldi/OHIM – Società Cooperativa Agricola Cantina Sociale Tollo (ALDIANO)

(Sprawa T-391/15)

(2015/C 302/82)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aldi GmbH & Co. KG (Mülheim an der Ruhr, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci N. Lützenrath, U. Rademacher, C. Fürsen i N. Bertram)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Società Cooperativa Agricola Cantina Sociale Tollo (Tollo, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Società Cooperativa Agricola Cantina Sociale Tollo

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „ALDIANO” – zgłoszenie nr 10 942 274

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 13 maja 2015 r. w sprawie R 1612/2014-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – KPN/Komisja**(Sprawa T-394/15)**

(2015/C 302/83)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* KPN BV (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci J. de Pree i C. van der Hoeven)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 7241 final z dnia 10 października 2014 r. uznającej koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym i porozumieniem EOG (Sprawa M.7000 – Liberty Global/Ziggo, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.*

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 2 i art. 8 rozporządzenia (WE) nr 139/2004⁽¹⁾ ze względu na popełnienie przez Komisję oczywistego błędu w ocenie pionowych skutków koncentracji na rynku płatnych sportowych kanałów telewizyjnych „Premium Pay”.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 TFUE polegającego na tym, że Komisja nie przedstawiła uzasadnienia nieprzeprowadzenia oceny możliwych antykonkurencyjnych skutków pionowych na rynku płatnych sportowych kanałów telewizyjnych „Premium Pay”.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 2 i art. 8 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 ze względu na popełnienie przez Komisję w jej decyzji oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do roli pełnionej przez pana Malone’a w innych przedsiębiorstwach prowadzących działalność na tych samych rynkach oraz wpływu wywieranego przezeń na te przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2015 r. – Herm. Sprenger/OHIM – web2get (Kształt strzemiona)**(Sprawa T-396/15)**

(2015/C 302/84)

*Język skargi: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Herm. Sprenger GmbH & Co. KG (Iserlohn, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat V. Schiller)*Strona pozwana:* Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* web2get GmbH & Co. KG (Dülmen, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Trójwymiarowy wspólnotowy znak towarowy (Kształt strzemiona) – wspólnotowy znak towarowy nr 1 599 620

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 22 kwietnia 2015 r. w sprawie R 520/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie wniosku spółki web2get GmbH & Co. KG o unieważnienie prawa do należącego do skarżącej wspólnotowego znaku towarowego nr 1 599 620;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) i art. 52 ust. 2 w związku z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (i) i (ii) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 77 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – PAL-Bullermann/OHIM – Symaga (PAL)

(Sprawa T-397/15)

(2015/C 302/85)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: PAL-Bullermann GmbH (Friesoythe-Markhausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Eberhardt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Symaga, SA (Villarta de San Juan, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Symaga, SA

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy „PAL” – zgłoszenie nr 690 750

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 maja 2015 r. w sprawie R 1626/2014-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uwzględnienie w całości wniosku o unieważnienie prawa do znaku;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009;
 - Naruszenie zasady 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia nr 2868/95.
-

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2015 r. – ZZ/ESDZ

(Sprawa F-101/15)

(2015/C 302/86)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci J.-N. Louis i N. de Montigny)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji ESDZ o nieawansowaniu skarżącego na stopień AD13 w postępowaniu w sprawie awansu za rok 2014.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 29 października 2014 r. w sprawie sporządzenia listy urzędników awansowanych w postępowaniu w sprawie awansu za rok 2014 w zakresie w jakim nie obejmuje ona nazwiska strony skarżącej
- obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2015 r. – ZZ/EKES

(Sprawa F-102/15)

(2015/C 302/87)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Tymen)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EKES oddalających wniosek skarżącej o dostęp do dokumentów oraz zadośćuczynienie za wynikłą z tego krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 września 2014 r. i z dnia 19 listopada 2014 r. oddalających wniosek skarżącej o dostęp do dokumentów z dnia 12 czerwca 2014 r., uzupełniony wnioskami z dni 23 września 2014 r., 20 października i 30 października 2014 r.;
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 marca 2015 r., otrzymanej w dniu 31 marca 2015 r., oddalającej zażalenie skarżącej z dnia 1 grudnia 2014 r.;
 - zasądzenie zadośćuczynienia oszacowanego na kwotę 10 000 EUR;
 - obciążenie EKES kosztami postępowania.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 lipca 2015 r. – ZZ/Komisja**(Sprawa F-104/15)**

(2015/C 302/88)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat F. Moyse)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji o nieprzyznaniu stronie skarżącej renty rodzinnej.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 września 2014 r. i z dnia 10 kwietnia 2015 r.
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL